

Оригинални научни рад

УДК 341.31(1-622НАТО-651.1)"1999"

ДОИ 10.7251/SVR1918009S

АГРЕСИЈА И ЗЛОЧИНИ НАТО НА СРБИЈУ И СРБЕ КАО КРШЕЊЕ МЕЂУНАРОДНОГ ПРАВА НИСУ ПРЕСТАЛИ НИ НАКОН ДВАДЕСЕТ ГОДИНА

Проф. др Вишеслав Симић¹

Универзитет Текнолохико де Монтереј, Мексико Сити, Мексико

Апстракт: Двадесет година је од једног од најкључнијих преврата савременог међународног поретка и успостављања доба немира и стрепње у свету 24. марта 1999. године када су НАТО државе (19 њих) започеле 78-модневу агресију на Југославију/Србију, прекршивши не само Повељу Северно-атлантског војног савеза већ и међународно право, као и законе држава чланица савеза. Немири и рушење међународних норми изазвани су управо од најмоћнијих држава, званичних гаранта мира и владавине права и глобалне стрепње од последица неиспуњавања чак и најнеразумнијих наредби и непокорвању променљивој вољи владара тих истих моћних нација, иако су оне најгласније у величању принципа добре управе, сарадње међу државама и потраге за решењем несугласица мирним путем кроз непристрасне међународне установе.

Српски народ и држава су ушли у ново хиљадугодиште као прокажени насилници, давши тако знак распознавања барем почетку 21. века, ако не чак и читавог тисућлећа - да је започело отворено и бестидно доба лажи, неправде, насиља и нечести, али и доба отпора и жртве за истину и правду.

Кључне речи: *Агресија НАТО на СР Југославију, Косово и Метохија, међународно право, злочин против мира, геноцид над Србима, незаконита отимачина имовине, жртве, правда*

УВОД

Кад севне оружје, замукну закони (Inter arma silent leges)

Европски народ, државе и владе, који су се први успротивили силовању од стране тзв. Западних сила су српски народ, државе Југославија, Србија, Република Српска, Република Српска Крајина, и

---

¹ Проф. др Вишеслав Симић, докторирао у области државна политика; ЕГАП, Текнолохико де Монтереј; Мексико Сити, Мексико. Професор у Одсеку за међународне односе у кампусима Квернаваки и Пуебли; Текнолохико де Монтереј; Мексико. Председник правног одељења и повереник за Латинску Америку Развојне Академије Србије.

администрације а сада покојног председника Милошевића крајем 1980-их и током 1990-их година прошлог миленијума, као и оне Срба у БиХ.

Не улазећи овде у разлоге и нагоне који су навели велике силе Запада да одреде Србе за жртву² и пример³, навешћемо само јавно доступне, непоречиве и вишеструко и вишестрано доказане злочине које су Срби претрпели, с нарочитим освртом на кључно уништење светског правног поретка 1999. године, од када нико заправо не зна која правила важе, за кога важе, и колико дуго ће се међународни званичници претварати да не живимо у насиљу, лицемерству и кривди. Ипак, треба се присетити онога што је амерички министар спољних послова, Ричард Олни написао 20. јула 1895.: „Данас су Сједињене Америчке Државе практично суверене на овом континенту, и наша воља [*fiat*] је закон за све наше поданике, којима ми удељујемо интерпретације наше воље како то нама одговара,”⁴ како бисмо разумели да се то данас односи на цео свет.

ВРСТЕ ЗЛОЧИНА И КРШЕЊА ПРАВИЛА УСПОСТАВЉЕНИХ ПОСЛЕ ДРУГОГ СВЕТскоГ РАТА

Злочин против мира

Кршења међународног права и чињење злочина није започело тек нападом на Југославију марта 1999. године. Као почетак можемо узети доба бесправног и насилног самопроглашавања независности од стране неофашистичких и неонацистичких реакционарних лидера Албанаца (2. јула 1990. - њихово прво проглашење независности), Словенаца (25. јуна 1991.), Хрвата (25. јуна 1991.), тзв. Македонаца⁵ (25. септембра 1991.), и муслимана и Хрвата Босне и Херцеговине (3. марта 1992.), и пристрасно, кривоклетно и преступничко понашање влада земаља тзв. Запада, које су признавале те нелегално успостављене владе и државе баш на, за Србе или веома симболично болне, или на датуме⁶ када је требало да се слави.

---

² Види: В. Симић – Приватизација на КиМ под управом Уједињених нација; Пешић и синови; Београд, 2015 – средњевековни и *nouveau* демонизам, патолошка перспектива девијантности, биолошки детерминизам, дисгенетско наслеђе, и тд (Идеја приватизације као *spiritus movens* пост-хладноратовског доба).

³ Чикаго Трибун је, у чланку Вилијама Пфафа, од 1. јуна 1999, јасно изразио опште уверење западне владајуће класе да су Срби криви што им је вођа Милошевић, и да нема разлога да не осете страдање због тога, док је у то доба сада покојни али заклето србомрзац сенатор МекКејн у Сенату САД цитирао Маргарет Тачер да Срби, као репренти монструозног зла, не само да морају бити потпуно поражени већ да то морају и сами безпоговорно да схвате.

⁴ Chronological History of United States Foreign Relations 1776 to January 20, 1981; Vol. I; ed. Lester H. Brune; Garland Publishing, Inc.; New York & London; 1985; ст. 167.

⁵ Проблеми са именом те нације и државе су, барем за Запад, окончани тек 12. фебруара 2019. године, иако неки народи и државе и даље имају проблем у вези са коришћењем имена Македонија.

⁶ Хрватско-муслиманску БиХ су признали 6. априла 1992. године, на годишњицу Хитлеровог зверског напада на Краљевину Југославију 1941. године.

Нарочито је било криминално и дубоко понижавајуће понашање тзв. Бадинтерове Арбитражне комисије тадашње Европске економске заједнице, која је била наивно замољена од лидера Југославије да непристрасно посредује између завађених страна али је не само прекршила сопствена правила рада него је своју неправедну и злонамерну коначну обавезујућу одлуку објавила баш на дан Српске нове године, као посебно бруталан и намерно рањавајући новогодишњи „поклон” Србима.

Комисија је изиграла и прекршила не само међународно право већ и принципе арбитраже, као и законе логике и основе етике када је, уместо да правилно именује нелегалну сецесију федеративних јединица Југославије, обзнанила свету да се Југославија „самораспада” иако је активно и пристрасно саучествовала у њеном уништењу.

Комисија је 29. новембра 1991. године, на годишњицу нелегалног комунистичког раздељивања територије Краљевине Југославије, из 1944, у време када је Краљевина била савезница победничких сила Другог светског рата, потврдила те, од комунистичких побуњеника насилно одређене, административне линије раздељивања као међународне и будуће неповредиве и непромењиве границе између суверених држава. Бадинтерова комисија је уз све то успоставила и правило да свака од бивших република СФРЈ неприкосновено надаље задржава територију коју тада поседује (*uti possidetis*), и да ничије даље захтевање независности и отцепљења по праву на самоопредељење нема важности и неће бити прихваћено.

Ипак, Запад је тим одлукама прекршио не само Повељу Уједињених нација о неприкосновености граница земаља чланица организације, већ и Резолуцију 2625-XXV Генералне скупштине УН, Хелсиншки Финални акт, као и члан 11. Бечке конвенције из 1978, и починио најгори од свих злочина — Злочин против мира. А да не говоримо о потпуном и безобзирном непоштовању 5. члана Устава СФРЈ о непромењивости граница.

Наравно, сва ова обавезујућа правила су касније прекршена не само од Европске уније, НАТО-а, Уједињених нација, већ и самих држава чланица Економске заједнице која је оформила Комисију, као и од САД, и друге две западне сталне чланице Савета безбедности УН, Уједињеног краљевства и Француске, када је дошло до напада на Југославију како би Косово и Метохија били отети од Србије.

Један од изговора за то је била и Одлука бр. 1 Комисије која је давала могућност да се границе промене у случају да се не поштују права мањина унутар неке државе настале од СФРЈ. У случају албанске мањине у Србији, тај изговор је прихваћен, док прогоњеним Србима у

Словенија је призната на дан Светог Николе 1991, од Немачке, а од Европске заједнице дан после тзв. Српске нове године, 15. јануара 1992. Хрватску је Ватикан признао дан пред Српску нову годину, Сан Марино на дан Нове године, а Европска економска заједница дан касније.

новонасталој неоустанској Хрватској, као и у делу исламистичко-устанској БиХ то никако није признавано (а ни у случају државе Монтенегрина и тзв. Македоније), већ су на превару и насилно интегрисани у непријатељске државе уз помоћ УН, Европске уније, САД, НАТО-а, и појединачних влада Запада, као и разних плаћеничких група пензионисаних америчких генерала и свакојаким тзв. међународних „невладиних” организација.

Током геноцидне инвазије на Републику Српску Крајину, 1995. године, амбасадор САД је лично био на тенку који је кренуо у ту, до НАТО напада на Србију, највећу злочиначку операцију на територији Европе од Другог светског рата (што је чак и Хашки суд морао да потврди у једној од својих коначних пресуда).

Да се подсетимо једног од основних међународних стандарда: једнострано проглашавање независности од матичне државе је након Другог светског рата одбачено као принцип у међународном праву.

До југословенских преседана, само је Бангладеш признат 1971. Иан-Смитово проглашење Родезије независном новембра 1965. није признато, као ни Бијафре 1967, Северног Кипра 1981, Сикског Пунџаба средином 1980-их, Абхазије 1994, Чеченије 1995... Израел је запретио ратом Палестинцима 1999. године, баш током проблема са КиМ, да им неће дозволити суверенитет иако њихове територије формално и нису део Израела.

Ипак, у случају Југославије, свима је призната независност и стварање нове државе, чак и када је прекршена Конвенција из Монтевидеа из 1933. године, која забрањује признање независности постигнуте насиљем, као и стварање марионетских држава - што све новоуспостављене југословенске државе заправо и јесу, нарочито сагледане са историјске дистанце као данашње чланице Европске уније и НАТО-а, у којима су готово потпуно изгубиле и минималну количину суверенитета и независности.

Уз ова кршења међународног права мора се нагласити и наоружавање побуњеника као неопходан услов изазивања највећег од свих злочина - злочина против мира⁷.

Западне земље и њихови највиши функционери су не само финансирали екстремистичке и насилничке покрете у Југославији, већ су их и активно наоружавали! У томе је учествовао читав низ држава и функционера, од Аргентине и председника Менема, преко породице Маргарет Тачер, па до монарха⁸ Ватикана, који не само да је слао благослове и молитве, већ је покренуо и водио како финансијску тако и дипломатску офанзиву да би његова паства остварила циљеве.

---

⁷ Нирибершка Повеља „проглашава злочином планирање агресивног рата или рата којим би се насилно срушили међународни уговори.”

⁸ Између осталог, сведочење под заклетвом Милана Кучана и Стипа Месића у Хагу о улози владике римског Јована Павла Другог - 2003. године.

Уз све ове криминалне радње западних марионета, вођа уроте против Југославије и Србије, САД, су преко својег амбасадора у Београду директно изазвале и рат у БиХ: Ворен Цимерман је, по сведочењу очевица, канадског амбасадора у Југославији, Бисета, лично наговорио муслиманску мађину Југославије да не прихвати мировни план за БиХ, чиме је рат постао неминован.

Једна од највећих неправилности у процедурама Уједињених нација, као и невероватан преседан у кршењу међународног права било је и насиље над државом-оснивачем те организације, Југославијом, која једина није требало да буде подвргнута процесу преиспитивања чланства јер је била не сукцесор, како су неке владе то лажно тврдиле, већ формално-правно (а и суштински) иста она држава која је учествовала у стварању те институције. Ипак, под притиском тадашње хипер-силе⁹, САД, Савет безбедности¹⁰ УН је Резолуцијом 757, од 30. маја 1992, прогласио да чланство Југославије у УН више није „свеопште прихваћено,” а 22. септембра исте године је Генерална скупштина УН донела Резолуцију А/РЕЗ/47/1 да Југославија више не може да се сматра чланом УН и да мора да тражи пријем у исту.

Југославија је била једнострано избачена, исписана и поништена из готово свих међународних организација под притиском Сједињених Америчких Држава и водећих сила Запада.

Тек рушењем председника Слободана Милошевића, западне марионете постављене на власт у Југославији/Србији су понизно замолиле за пријем у УН, и Југославија је поново примљена 1. новембра 2003. - опет веома симболично, на западњачки Дан мртвих!

Ипак, и поред ових „уводних” институционалних криминалних дела, личних злодела, расистичко-културолошко-верске злонамерно-сти и подмуклости у саобраћању, удружених злочиначких подухвата влада и појединаца, и симболичних аката означавања жртве злочинцем употребом јавне клевете, злонамерне пропаганде, *ad hominem* и *ad genus* нападама, и генералним дискриминаторским понашањем према Србима и Србији¹¹, тзв. „међународна заједница”¹² је своје удружено

⁹ Министар иностраних дела Француске, Убер Ведрин (Hubert Védrine) је тако (али и као *парни ваљак!*) именовано САД, што је јавио Њујорк Тајмс/Међународни Хералд Трибјун, фебруара 1999. године.

¹⁰ Мора се нагласити да се све ово дешавало након уништења СССР-а, и током хаоса и немоћи руске државе под Јељцином, и у доба док се Кина још није потпуно усправила након вишевековног пада изазваног западним уништењем и осиромашењем Царевине, и комунистичким покољима при освајању власти, као и самоубилачким друштвено-политичко-економским експериментима током Маове диктатуре.

¹¹ Устаљена је пракса да у цивилизованим друштвима само различитост у суштини допушта различитост у третману. Вишедеценијским дискриминаторским третирањем Срба и Србије, Запад је пружио обиље доказа да Србе и Србију сматра суштински различитим од себе.

¹² Један од својевремено најпознатијих и најугицајнијих припадника те тзв. „међународне заједнице,” Строб Талбот (Strobe Talbott) је и сам признао да је то

злочиначко деловање с предумишљајем, предвођена САД, јавно и без устручавања започела НАТО нападом на Југославију/Србију 24. марта 1999. године под званичним именом „Операција савезничка сила.”¹³

Ево укратко прегледа кршења права и чињења свих врста злочина дефинисаних после Другог светског рата:

Председник САД, Бил Клинтон, наредио је 31000. припадника оружаних снага под његовом врховном командом да започну активности ваздушних напада на Југославију. То је урадио без званичне објаве рата од стране Конгреса САД, који по Првом члану (одељак 8) Устава те државе има ексклузивно право да објави рат, чиме је председник Клинтон свесно преузео на себе директну командну одговорност за сваки злочин који је почињен од стране трупа САД, било као посебних снага, било као снага у саставу НАТО-а. Чак и ако се у обзир узме важност Резолуције Конгреса САД о Председничким овлашћењима током ратних дејстава¹⁴, која, уз одређене услове даје право председнику да започне војна дејства и задржи трупе ван граница САД до 60 дана, мора се такође узети у обзир и чињеница да је Клинтон прекршио и правила саме те Резолуције јер се, пре свега, није консултовао са Конгресом пре слања трупа у војна дејства, иако је званично обавестио Конгрес у року од 48 сати о њиховом слању (Председнички документ 525, од 26. марта 1999.), како то Резолуција и захтева од председника.

Наравно, у образложењу слања одређених трупа, председник Клинтон је навео потпуно нетачне разлоге за то, без икаквих материјалних доказа за своје тврдње.

У томе није био ни први ни последњи председник САД - до рата у Вијетнаму, 1973. године, када је та Резолуција изгласана, статистика показује да су амерички председници послали трупе у рат 125 пута (за тих 197 година постојања САД). Сви председници након тога су једноставно игнорисали законску регулативу о употреби насиља и америчких трупа - чак и чувени „миротворац” Картер је одбио да призна да та Резолуција има обавезујућу вредност. Клинтон је већ раније деловао на начин који је Резолуцију обезвредио и извргнуо је руглу - 1993. је послао америчке авионе да контролишу ваздушни простор изнад Босне и Херцеговине, а у БЈР Македонију је послао пешадију у тзв. „мировну мисију”; 1994. је послао 20 хиљада војника на Хаити, иако је Сенат САД донео једногласну резолуцију да председник на то нема право; фебруара 1994, Клинтон је наредио бомбардовање Срба у БиХ, а онда је тамо упутио 6000 војника који су преузели контролу над стратешким тачкама те земље. 1995. године, 20

еуфемизам за НАТО. Види његов предговор књизи Џона Нориса, Ка судару: НАТО, Русија и Косово, из 2005. године.

¹³ Иако је то међу Србима погрешно названо „Операција Милосрдни анђео.”

¹⁴ War Powers Resolution, Pub. L. No. 93-148, 87 Stat. 555 (1973) (codified at 50 U.S.C. §§ 1541-1548 (1994)).

хиљада Американца је ушло у БиХ по наређењу Клинтона. Током његовог двоструког мандата, Клинтон је извршио насиље и над Ираком, Авганистаном и Суданом. У свим овим војним дејствима, Клинтон је деловао без одобрења Конгреса, и служио се оправдањима да су за то одговорне Уједињене нације или НАТО, а неколико од тих војних дејстава су прекорачила и тај „дозвољени” период од 60 дана ван граница САД.

Иако постоје тврдње да се амерички Конгрес понео часно у овом случају кршења и домаћег и међународног права од стране председника САД, чињенице доказују да то није тачно већ да је Конгрес само још једном у својој дугој историји показао да је, с обзиром да је пун правника и адвоката¹⁵, изузетно вешт у лукавом и подлом деловању и нитковском¹⁶ извртању истине како би себе приказао у бољем и племенитијем светлу и домаћој и светској јавности.

Прво што је Представнички дом урадио, истог дана када су напади започели, било је да, по оној народној изреци, задржи „и јаре и паре”, тако што је изгласао резолуцију којом даје потпуну и безрезервну подршку америчким трупам иако им не даје одобрење да користе силу — исказали су и свој патриотизам, као и мирољубивост!

Иако им се у својем обавештењу о слању трупа на Југославију захвалио на изражавању подршке војницима САД, Клинтон је нагласио да их о томе обавештава само из куртоазије и да никако не признаје да му је потребна ауторизација Конгреса за такво деловање.

Следеће писмо им је послао 7. априла 1999, обавештавајући их да одбија да поштује временско ограничење Резолуције и да одреди крај дејстава, и обавестио их је о предвиђању да ће се дејства само појачати. Било је одређених гласова љутње и негодовања у Конгресу али су његови чланови изгласали Закон о хитном додатном финансирању војних дејстава против Југославије у износу од 12 милијарди долара, иако опет (без обзира на очигледну нелогичност и контрадикторност делања) нису дали одобрење за рат (Публикација Ј, бр. 106-31).

Ратна дејства су престала за НАТО, и за америчке трупе, 10. јуна 1999. године, 19 дана после законског ограничења њиховог деловања у војним операцијама! Конгрес је, својим правом да укине финансије за

---

¹⁵ Можемо се присетити Моцартове опере *Тако све чине (Così fan tutte)*, у којој, нашавши особу скривену испод стола своје љубавнице, љубоморни Гуљелмо узвикује: „Шта видим овде? Мушкарац! Још горе - адвокат!”

¹⁶ Овде се мора нагласити да уколико је читалац скандализован придевима које чита, то је само доказ западног кондиционирања просечног српског интелектуалца да овакав речник налази непримереним за описивање владајућих западних елита док истовремено без емотивног, интелектуалног и политичко-социолошког отпора прихвата још горе епитете и остале синтагме које западни медији и политичари свакодневно већ десенијама (ако не и столећима) користе у описивању Балканаца, Словена, православца, муслимана, Источноевропљана и Руса, а да и не помињемо народе и појединце који припадају традиционално угњетаваним и понижаваним расама Африке, Азије и Латинске Америке.

рат председнику, могао да прекине агресију на Југославију, али, веома лицемерно, то није урадио, правдајући се неопходношћу подршке војном особљу САД на терену.

Још један пример крајњег лицемерства и Конгреса, а још више и судског система САД, је тужба коју је против председника Клинтона подигло 26 чланова Представничког дома, оптужујући председника да је узурпирао право Конгреса да објави рат. Веома је важно нагласити да су подигли оптужницу само против кршења њиховог уставом-датог права а не против кршења међународног права, као ни за најозбиљнији злочин - злочин против мира, а ни за друге ратне злочине и злочине против хуманости, за које је Клинтон по командној одговорности требало да буде гоњен. Обласни суд Вашингтонског федералног дистрикта је одбацио тужбу као неосновану јер Конгрес није, као законодавно тело и орган задужен за финансирање извршне власти (војске), довео до обуставе интервенције над Југославијом иако је то могао да уради и без тужбе и уплитања судске власти у процес.

Поред ових недоречености и недоумица у оквиру домаћег америчког правног система, нападом на Југославију, америчке снаге су и самостално, а у НАТО-а извршиле групно кршење, као НАТО, и скупа са снагама 19 држава чланица савеза, великог броја правила и регулатива самог савеза, као и међународног права, и домаћих права тих појединачних држава, али и саме Европске уније, чији чланови су биле многе од земаља које су починиле ратне злочине над државама Југославијом и Србијом, као и над њиховим грађанима.

НАТО је прекршио сопствену Повељу изазивајући рат упркос декларацији у Преамбули да државе потписнице Повеље желе да живе у миру са свим народима и владама, да су се удружиле ради одбране а не ради напада¹⁷, као и ради очувања мира и безбедности. Члан 1. Повеље обавезује чланице да мирним путем реше све међународне спорове у које могу бити умешане.

С обзиром да бомбардовање није било одобрено ни од стране Савета безбедности Уједињених нација прекршио је и саму Повељу УН-а, као и међународно право¹⁸, истовремено успостављајући веома

---

¹⁷ Повеља дозвољава да НАТО користи силу само у случају да је нападнута држава чланица Савеза: „[Савез] обезбеђује неопходно одвраћање од било којег облика агресије на територију било које државе чланице.”

¹⁸ „Напади на Савезну Републику Југославију, који су почели пре неколико сати, су јасно кршење члана 53. Повеље. Ни једна држава, група држава, или регионални савез, без обзир на то колико је моћан, не може себи да да право започињања арбитарне и једностране војне акције против неке земље. То би значило да се враћамо у анархију, у којој је моћ право[...] Тренутни напади на Југославију нису били ауторизовани од стране Савета, по члану 7, и стога су потпуно незаконити.” - <http://jurist.law.pitt.edu/thomas.htm>; or, Amnesty International: “Rights Group Says NATO Bombing in Yugoslavia Violated Law” - <http://www.nytimes.com/2000/06/08/world/rights-group-says-nato-bombing-in-yugoslavia-violated-law.html>

негативне и опасне преседане за будућа деловања - а последњих 20 година историје су, нажалост, препуни примера варваризма и криминала САД и њихових сателита.

Ипак, водеће земље НАТО-а су браниле то деловање, нарочито зато што им је оно дало прилику да развију нове правне теоретске основе¹⁹ за будућа деловања војног савеза.

Сједињене Америчке Државе су најчешће наводиле само свој национални интерес као главни разлог учешћа у бомбардовању Србије, али су наводиле и „стратешки императив”²⁰ као довољан разлог за бомбардовање једне суверене државе, једног од оснивача организације Уједињених нација.

Остале државе чланице НАТО-а су наводиле разне друге разлоге, који су их у њиховим сопственим очима оправдавали, и давали правни легитимитет бомбардовању.²¹

На пример, Уједињено Краљевство је прогласило бомбардовање легалним јер је то била „изузетна мера којом се избегава голема хуманитарна катастрофа”, иако је до хуманитарне катастрофе дошло тек након почетка бомбардовања.²² Холандија је бомбардовање прогласила оправданим због наведеног непоштовања Резолуције 1203 (1998) од стране Југославије²³, иако нико до тада (а ни касније) није чуо да та земља захтева, на пример, бомбардовање Израела због непоштовања давно већ превеликог броја резолуција Савета безбедности Уједињених нација.

---

¹⁹ *Одговорност заштите* је теорија из 2005. године, којој су се многи у свету супротставили, а данас све више и на Западу, нарочито с обзиром да сада Запад ту одговорност заштите негира Русији у случају Украјине. - International Coalition for the Responsibility to Protect - <http://www.responsibilitytoprotect.org/>, а за критику тог новог концепта: Messingham, Eve; Military intervention for humanitarian purposes: does the Responsibility to Protect doctrine advance the legality of the use of force for humanitarian ends?; Selected articles on international humanitarian law; International Review of the Red Cross; Vol. 91; Number 876; Dec. 2009; pp. 803-831.

²⁰ „Стратешки императив: Косово је на линији поделе јужне Европе, и културолошке, и верске, окружено државама са разнородним народима, које се муче кроз процес транзиције од комунизма ка демократији и просперитету. Стабилност на Балкану је веома јасно национални интерес САД - конфликти са тог подручја би могли да се прошире и угрозе мир у Европи.” — <http://clinton2.nara.gov/WH/Work/041599.html>

²¹ Сама Медлин Олбрајт, бивши државни секретар САД је, 26. септембра 2013. експлицитно изјавила да оно „што смо ми урадили [на Косову и Метохији] није било легално [...]” — Madeline Albright on Kosovo: 'What we did there was not legal, but it was right'; Higgins, Sean; The Washington Examiner; Sept. 26, 2013 — <http://washingtonexaminer.com/madeline-albright-on-kosovo-what-we-did-there-was-not-legal-but-it-was-right/article/2536446>

²² U.S., U.N. Doc. S/PV.3988; March 23, 1999; p. 12.

²³ Netherlands, U.N. Doc. S/PV.3989; March 26, 1999; p. 4. — Ипак, Холандија никада није захтевала да се нека држава (па и сама Холандија) бомбардује због непоштовања Резолуције 1244.

Неке земље, које су тада чезнуле за чланством у Европској унији и НАТО-у, подржавале су бомбардовање Југославије/Србије током заседања у УН, представљајући разлоге који су били много више емотивне него правне природе. Словенија²⁴, тада већ бивша република Југославије, је измислила доктрину „екстремне потребе”²⁵ како би дала „независну” подршку НАТО-у.

Иако компромитована дуготрајним затварањем очију над кршењима људских права од стране Запада, међународна организација међународна амнестија ипак није могла да 2000. године, након завршене окупације скоро 20% територије Србије, не осуди јавно и беспризорно понашање НАТО влада и самог војног савеза па је навела кршење 53. члана Повеље УН као повратак у стање анархије у међународним односима, на тај начин вешто заобишавши оптужбу за највиши од свих злочина, Злочин против мира, почињен од САД и вазала.

Уз та кршења Повеље УН, НАТО је прекршио и њен Члан 2(4) који захтева да се спорови решавају мирним путем, да се не користе претње силом против територијалног интегритета суверених држава, док 7. одељак истог члана забрањује мешање у унутрашње ствари суверених држава, осим када то одобри Савет безбедности УН. Видећемо да је најодговорнија особа за кршење Члана 33. Повеље државни секретар САД Медлин Олбрајт - јер је прекршила његову одредбу да се покуша налажење мирног решења преговорима, и да је она Југославији дала неприхватљив ултиматум како би имала изговор за рат.

И Члан 37. Повеље је прекршен јер након пропаста преговора није ствар пренета пред Савет безбедности УН, како то тај члан прописује. Месец дана пред агресију, 11. фебруара 1999. (чланак Џејн Перлез; ст. А3), Њујорк Тајмс је пренео званичну позицију Клинтонове администрације да НАТО „треба да има моћ да делује независно од Уједињених нација,” што недвосмислено доказује предумишљај. По Члану 51. Повеље УН, Југославија је, као земља оснивач УН, која је под америчким и западним насиљем нелегално и неосновано искључена из УН, имала неутуђиво право да се брани од агресије.

---

²⁴ После скоро тачно 5 година, 29. марта 2004., Словенија је „награђена” пријемом у НАТО за такву креативност. Убрзо после тога, 1. маја 2004, примљена је и у Европску унију. И Румунија и Бугарска, које су допустиле да НАТО користи њихов ваздушни простор за нападе на Југославију/Србију, 1. јануара 2007. године, су постале чланице Европске уније, упркос бројним извештајима који су наглашавали да за то „нису спремне”.

²⁵ Представник Словеније, Турк [Türk] је рекао: „[...] што се тиче употребе силе од стране држава. Тачно је да се сила понекад користи без експлицитне основе у резолуцији Савета безбедности. То није нови феномен. [...] У Азији је, 1971. године, једна држава, чланица Уједињених нација, користила силу у ситуацији екстремне потребе. То је био случај коришћења силе без ауторизације Савета безбедности и без позивања на легитимно право самозаштите.” — U.N. Doc. S/PV.3988; March 23, 1999; p. 19 — <http://www.securitycouncilreport.org/atf/cf/%7B65BFCF9B-6D27-4E9C-8CD3-CF6E4FF96FF9%7D/kos%20SPV3988.pdf>

Касније, злоупотребом међународног правног система од стране САД, Југославија и Србија су биле сурово и несразмерно кажњене јер су се браниле народ и територију, док против ни једног од насилника није подигнута оптужница!

Члан 51. Повеље је прекршен и зато што је НАТО гађао и цивиле, као и цивилне објекте, које овај члан штити - десетине мостова, пруга, аеродрома, болница, школа, манастира и цркава, фабрика, електрана, водовода, путева, ТВ и радио станица, библиотека и цивилних стамбених објеката је уништено. Процењује се да је НАТО убио од 2000 до 5000 цивила. Убијањем и рањавањем цивила, НАТО је прекршио и Четврту женеваку конвенцију из 1949. године, чији други део, у члану 13, штити цивиле током ратних дејстава и њихово рањавање и убијање квалификује као ратни злочин.

САД и вазали су прекршили и 8. члан Римског статута Међународног суда правде који злочин агресије дефинише као „планирање, припрему, започињање и извршење, од стране појединца који има моћ да управља политичком или војном акцијом државе како би дошло до акта агресије, који је сам по себи, по својој тежини и опсегу, отворено кршење Повеље Уједињених нација.”

НАТО и одговорни лидери држава чланица тог савеза су намерно заобишли читаву организацију УН, испланирали и започели агресију на Југославију, и све до завршетка потписивања примирја са Војском Југославије избегли да формално започну контакте са функционерима Уједињених нација.

Прекршени су сви Нирнбершки принципи, Хелсиншки договор (1975.) којим је основана Европска организација за безбедност и сарадњу и успостављен принцип неповредивости европских граница, као и сви принципи и правила те организације, Женевске конвенције, Бечка конвенција о међународним уговорима, принципи и пракса људских права, Закон о геноциду, као и устави и закони земаља чланица НАТО-а.

„Безобзирно уништавање градова и села, као и разарања која нису оправдана војним неопходностима” су забрањена 6. принципом из Нирнберга, што је било правно формулисано 1950. године од стране међународне правне комисије, под окриљем УН. Ипак, врховни војни заповедник НАТО снага, амерички генерал Весли Кларк је 26. марта 1999. рекао да ће „веома систематично и прогресивно” разарати Милошевићеве војне снаге да би видели „колико бола је вољан да издржи,” али се то убрзо претворило у „веома систематично и прогресивно” уништавање цивила и цивилних објеката, укључујући нпр. бомбардовање Ниша касетним бомбама 7. маја 1999, а председник Клинтон је објавио да ће се „разорити економска инфраструктура [Србије] која подржава [српске војне снаге] - што је довело до гађања и разарања електрана, постројења за прераду воде и канализације, транспортне инфраструктуре, јавних зграда свих врста, укључујући и болнице, породилишта и школе. НАТО и његов стварни заповедник,

амерички Пентагон, су јавно признавали, преко својих представника за штампу, Џејмија Шеа и Кенета Бејкона²⁶, да су „коришћене најбоље доступне процене” при војним операцијама, признајући да нису имали јасно чињенично стање већ су насумце гађали оно што су одређивали као циљеве по територији Југославије - што доказује да нису свесно и намерно избегавали цивиле и објекте који нису имали војни значај. Нису се обазирали ни на јавни апел, тј. захтев да НАТО престане са бомбардовањем, који је крајем марта 1999. упутио тадашњи лидер албанске мањине у Србији, Ибрахим Ругова.

НАТО је оваквим својим деловањем себе ставио ван закона цивилизованих држава и народа, и очигледно је да се од агресије на Југославију управо тако понаша широм света, исмевајући се некажњено правди и моралу.

Злочин лингвистичког обезвређивања људског живота

Колатерална, тј. успутна штета - можда најстравичнија синтагма данашњице, настала у војним снагама САД још 1961, је добила нови замах у употреби у доба никада кажњених америчких ратних злочина у Вијетнаму, а најбоље је описана од стране неименованог официра САД после напада на град Бен Три када је рекао ”да је постало неопходно да се град уништи како би био спасен.”²⁷

Фредерик Росен²⁸, у књизи Успутна штета – Искрена повест посебне врсте смрти, даје дефиницију *коллатералне штете* коју користи Одељење за заштиту [sic!] САД, познатије по свом надимку Пентагон, симболу на ”библији” Цркве Сатанине, објављеној у САД 1969. године. Користећи ненадмашну лингвистичку вештину варке, Пентагон каже да цивили, побијени од стране америчких војних снага, постају успутна штета када су ”нанесена смрт или повреда ненамерне у околностима које су на снази у том тренутку. Таква штета није незаконита јер није претерана [sic!] у односу на предвиђену војну предност коју би нам напад донео.”

Изазивање катастрофалног и геноцидног загађења човекове околине

НАТО владе и војно особље савеза су прекршили и Конвенцију (из 1976.) о забрани војне силе и осталих непријатељских дејстава у сврху измене човекове природне средине, као и Додатни протокол бр. 1 (из 1977.) Женевске конвенције (нарочито Члан 55.²⁹), Бечку конвенцију о

---

²⁶ <http://www.usatoday.com/news/index/kosovo/koso1006.htm> - 1999. године је ова повезница била активна.

²⁷ Забележио новинар Асоцијетед Преса, Питер Арнет, а објавио Њујорк Тајмс 8. фебруара 1968. (ст. 14).

²⁸ Rosén, Frederik; *Collateral Damage: A Candid History of a Peculiar Form of Death*; 2016.

²⁹ Члан 55. гласи: „Током ратних дејстава мора се водити брига да се човекова природна средина заштити од широких, дугорочних и тешких оштећења. Ова

заштити озонског омотача (из 1985.), Монреалске протоколе о забрани супстанци које изазивају исцрпљивање озонског омотача (из 1987.), и Оквирну конвенцију Уједињених нација (из 1992.) о климатским променама.

Током НАТО бомбардовања изазвана су уништења и оштећења на бројним фабрикама и постројењима која спадају у ове категорије које су на списку забрањених за војне ударе, а нарочито су страдала постројења у Панчеву, надомак главног и најмногљуднијег града Србије, Београда, али се то десило и на другим местима у Србији.

Још у време агресије је било познато да је, ради бољег уништења оклопних возила на земљи, НАТО користио муницију која је у себи садржавала осиромашени уранијум. Агенција за заштиту од нуклеарног рата САД је 1991. године осудила увођење осиромашеног уранијума у наоружање и назвала га „озбиљним ризиком за здравље.” Ипак, НАТО је ту муницију користио током агресије³⁰, а нарочито на КиМ, што је и признао фебруара 2000. године (објављено у Лос Анђелес Тајмсу 18. фебруара 2001, на ст. М2), када је објавио да је око 10 тона осиромашеног уранијума бачено на територију Југославије.

Седам месеци је НАТО одбијао да обелодани 112 зона које је контаминирао тим оружјем. Тек у јануару 2001. је НАТО поставио знаке упозорења на та места. Уз окупацију од стране неоколонијалних господара, албанска мањина Србије је на КиМ добила и поклон од њих, који ће трајати 4 и по милијарде година.

ГЕНОЦИД НАД СРБИМА

Цео тзв. политичко-медијски естаблишмент Запада, а не само НАТО и владе држава чланица су извршили злочин геноцида не само над Србима већ и над свим становницима Косова и Метохије, укључујући и оне које су означили као популацију којој су прискочили у спас – албанску исламску мањину Србије.

Већ 11. маја 1999. године су велика група правника из целог света, као и Америчко удружење правника, и Свеамеричка (за цео континент) организација адвоката, судија, професора и студената права, поднели званичну тужбу Хашком трибуналу (наравно, Хаг на то није обратио пажњу), наводећи, између многих других, и ове злочине почињене од преко 60 јавних личности и функционера НАТО-а и његових земаља чланица у Југославији: планирање, припрему, започињање и извршење злочина, намерно убијање цивила, коришћење отровног оружја, намерни терор над цивилима и стратешко уништење читаве државе ради постизања ратних циљева.

заштита укључује забрану коришћења метода рата и ратних средстава којима је намена, или се може очекивати да ће изазвати таква оштећења природној околини, чиме ће изазвати негативне последице на здравље и опстанак људске популације.”

³⁰ Већ је раних деведесетих био познат синдром Заливског рата, који је харао међу америчким војницима који су учествовали у нападима на снаге Ирака, а током којих је први пут коришћена муниција са осиромашеним уранијумом.

Између осталог, као основу за оптужбу навели су и Конвенција о спречавању и кажњавању геноцида, један од првих аката Уједињених нација, изгласану 9. децембра 1948. године.

Конвенција геноцид дефинише као „намеру да се уништи, у целини или делимично, национална, етничка, расна или верска група, и то: убијањем, доношењем озбиљних телесних или душевних повреда члановима групе, намерним изазивањем услова живота тој групи, који су срачунати да изазову њено делимично или потпуно уништење, завођењем мера којима је циљ да се спречи рађање у тој групи, и насилни трансфер деце те групе другој групи.” (Члан 2)

Конвенција, чланом 3. прописује да се морају казнити следећа дела: сам геноцид, завера ради изазивања геноцида, директно и јавно позивање на геноцид, покушаји геноцида, и саучесништво и равнодушно пристајање на геноцид.

Члан 4. проглашава не само уставно одговорне функционере државе као оне на које се ове горње дефиниције односе, већ одређује и све јавне и приватне личности које су саучесници или равнодушне присталице геноцида.

Уз ову конвенцију важна је и Конвенција о незастаревању злочина геноцида (као ни осталих ратних злочина и злочина против хуманости), коју је изгласала Генерална скупштина УН Резолуцијом 2391 (XXIII) 26. новембра 1968. године.

Стога не чуде бројна сведочења америчких адвоката (у разговорима, чланцима и књигама) да их једна од највећих геноцидних монструма нашег доба, Медлин Олбрајт, непрестано запиткује да ли могу да јој обезбеде правне доказе и одбрану да није ратни злочинац и починилац геноцида.

Савет Руске федерације је недавно, уочи 20. годишњице бомбардовања и окупације, поново позвао свет на кажњавање злочинаца, подсећајући да је Русија то захтевала још 1999.

Присила и застрашивање током међдржавних преговора

Иако су САД потписале Бечку конвенцију о закону о међународним уговорима (1969.), нису је ратификовале и нису званично обавезане њоме.

Ипак, Стејт департмент САД каже да САД сматрају већину одредница Конвенције обавезујућим и за њих јер су део обичајног међународног права о законима о међународним уговорима. Дакле, између осталих, правила и обавезе су да ће се државе само слободном вољом и без притисака и претњи одлучивати на потписивање међународних уговора, да ће се несугласице решавати мирним путем, да државе имају суверену једнакост и независност, да се забрањују претње и застрашивања војном силом, и да ће се уговори састављати на принципима правде и поштовања обавеза према миру.

У овом контексту је важно навести како је изгледао политичко-дипломатски процес који је довео до криминалне акције НАТО-а, почевши од пропалог Привременог споразума за мир и самоуправу на Косову, чији преговори су вођени у летњој резиденцији француских председника, у замку Рамбује, у непосредној близини Париза, током фебруара 1999. године.

Текст овог пропалог Споразума је касније послужио као основа за Резолуцију 1244 Савета безбедности УН, чиме су се сви имунитети које је у Рамбујеу захтевао НАТО за своје припаднике проширили и на чланове мисије Уједињених нација на окупираном Косову и Метохији.

Иако је у време преговора његових дипломата у Рамбујеу председник САД Бил Клинтон јавно тврдио да је „Милошевић, на другој страни, председник Милошевић је одбио да чак и разговара о кључним елементима договора”³¹, тај највиши државни службеник извршне власти САД није објаснио својим грађанима, а ни свету, да су ти такозвани „преговори” били вођени на најнепријатељскији начин према Србима. А нарочито им није нагласио да је тај „мировни” Споразум садржавао не само тајне клаузуле којима су се потпуно негирали суверенитет и слобода Србије, у случају српског потписивања истог³², већ да је Споразум требало да легализује фундаменталне измене имовинских односа и начина управљања ресурсима и економијом у држави Србији.

То је био УЛИМАТУМ³³, написан тачно онако како би дошло до његовог одбијања од стране Срба, да би се створила правна илузија да је рат неопходан.

Ричард Бекер, у 22. поглављу свог извештаја о преговорима у Рамбујеу каже: „У часопису *Нејун* [Nation], од 14. јуна, Џорџ Кени, бивши службеник Стејт департмента, где је био начелник одељења за Југославију, је написао: „Један изузетно поуздан извор, део новинарске

---

³¹ „Дакле, имали смо ту мировну конференцију у Рамбујеу, у Француској, пре само неколико дана, у марту [...] морале су обе стране да то потпишу [...] косовски Албанци су потписали Споразум прошле недеље [...] Милошевић, на другој страни, председник Милошевић је одбио да чак и размотри кључне елементе Споразума.” — Clinton, William J.; Remarks at the Legislative Convention of the American Federation of State, County, and Municipal Employees; March 23, 1999 — <http://www.presidency.ucsb.edu/ws/?pid=57294#axzz2iFJfcG7P>

³² Ипак, 18. марта 2015, особе које су биле у Милошевићевој влади у време преговора у Рамбујеу, а данас су део марионетске власти, су у име Србије са генералним секретаром НАТО-а, Јенсом Столтенбергом, потписале ступање на снагу Индивидуалног партнерског акционог плана (ИПАП) који НАТО-у даје све повластице и права која је Слободан Милошевић одбио да потпише.

³³ Није прошла ни година а асистент америчког амбасадора у Уједињеним нацијама, Ричарда Холбрука, Џонатан Левицки, се аутору овог текста поносно хвалио, у амбасади САД, у Њујорку, да је он био „аутор Споразума из Рамбујеа”, и да је „за узор користио ултиматум Аустроугарске Србији, из 1914.”, тако да Срби никако не би могли да ставе потпис на Споразум, чиме би се омогућило започињање бомбардовања Србије од НАТО-а.

екипе која редовно путује са државном секретарком Медлин Олбрајт, је овом писцу рекао да се, после заклетве новинара на дубоку тајност у вези са преговорима у Рамбујеу, виши службеник Стејт департмента хвалио да су услови Споразума били тако високо постављени од стране Сједињених Држава, како Срби не би могли да га прихвате.' То што је написао Кени је потврђено од стране Цима Цатраса, помоћника за спољну политику републиканцима у Сенату, који је изјавио, у говору од 18. маја, у Катоновом институту, у Вашингтону, да је 'веома поуздано' сазнао да је високи службеник администрације рекао медијима у Рамбујеу: 'Намерно смо поставили високе услове Србима како не би могли да их прихвате. Њима треба мало бомбардовања, и то је оно што ће добити.' У интервјуу радију *Пасифика*, у програму *Хоћемо демократију одмах*, од 2. јуна 1999., Кени је рекао да је тај 'високи службеник Стејт департмента', којег је поменуо у свом чланку, заправо државна секретарка Медлин Олбрајт. И Кени и Цим Цатрас тврде да су видели новинарске забелешке са наведеним цитатима."³⁴

Говор мржње и пропаганда

Још у време првих година грађанског рата у Југославији западни медији, предвођени америчким, су појачали кампању говора мржње према Србима, а и према Балкану генерално. Један од најизразитијих раних примера бацање љаге и лажних оптужби, пропаганде и испирања мозгова грађана држава које су разбијале и окупирале Југославију је специјална телевизијска емисија А-Бе-Це телевизијске корпорације, од 18. марта 1993. године, коју је припремио чувени србомрзац Питер Ценингс, и назвао је *Земља демона*.

Безбројни примери медијског и политичког говора мржње према Балкану, а нарочито према Србима могу се наћи, на пример, у књигама Мишела Колона (*Лажовски покер*, 1998.), Данијеле Сремац (*Рат речима*, 1999.) и Петера Брока (*Медијско чишћење*, 2005.), као и на интернету — извештаји и анализе Карла Савића (*Пројекат Растко*) и Небојше Малића.

Од америчких јавних личности, можда је најпознатији и најшокантнији пример јавног беса тадашњег сенатора, а каснијег потпредседника САД, Џоа Бајдена, који је Србе називао „гомилом неписмених дегенерика, децеубица, касапа и силоватеља” - што већ поменути Савић и Малић наводе у својим текстовима.

Ако се прихвати генерално учење, нарочито наглашавано током деценија тзв. Хладног рата са СССР-ом, да је пропаганда злочин против народа и грађана, злочин против републике и демократије, да је део онога што се данас назива хибридном ратом, и да се спроводи како би

---

³⁴ Becker, Richard; Chapter 22: The Rambouillet Accord-Pretext for a War of Aggression; Selected Research Findings; Independent Commission of Inquiry to Investigate U.S./NATO War Crimes Against the People of Yugoslavia — http://www.iacenter.org/warcrime/22_rambo.htm

се обезбедила морално-идеолошка подршка за опсежан агресивни рат, онда пропаганда спада међу ратне злочине. То је и злочин против хуманости јер је уперена против народа, који је суштина државе, макар и непријатељске. Са друге стране, то је и злочин против демократије, јер су они који су демократским принципима доспели на водеће функције дужни да бирачима прикажу све чињенице на отворен и неизманипулисан начин, а њихова главна дужност је да очувају мир и обезбеде мирно решавање спорова међу државама. Уз све то, како је већ речено, пропаганда је и злочин против републике, у оригиналном смислу те речи — да је република јавна ствар — и да као таква не сме бити искоришћена за приватне сврхе (што је једна од најшокантнијих и само-инкриминишућих јавних исповести Клинтоних³⁵ - „Сада, за мене и моју породицу [...] ово [Косово] је више од ствари која је само део спољне политике. Ово је дубоко лична ствар,“ а на штету интереса већине и државе.

Резолуција Генералне скупштине УН од 3. новембра 1947, иако правно необавезујућа али морално веома јасна, је осудила ратну пропаганду јер „је тако вођена да изазове или подстакне претњу миру, прекид мира, и акт агресије,“ али то није спречило бившег америчког конгресмена, демократу Лија Хамилтона³⁶ да у вестима Ен-Би-Си телевизије призна да је у рату увек тенденција да се пропагандом „непријатељ демонизује како би се јавно мњење довело у стање послушности.“ Америчке телевизијске компаније су свесно и савесно у етар упућивале лажи како би помогли да се тај циљ постигне. Си-Би-Си компанија је емитовала доказане и од самих лажова признате лажи, чак допуштајући емитовање изјава припадника албанске мањине да „ако лажи макар и мало помогну да западне земље нешто ураде за Косово, онда вреди лагати.“³⁷

НАСИЉЕ НАД НАУКОМ У ЦИЉУ ОПРАВДАВАЊА ВОЈНЕ ИНВАЗИЈЕ И ОКУПАЦИЈЕ СУВЕРЕНЕ ДРЖАВЕ

Убрзо након агресије на Југославију најлукавији теоретски западни умови су започели са измишљањем морално-правних и научних основа које би обезбедиле оправдање за почињене злочине. Тако је дошло до спонтаног побачаја из мозга западних правника и теоретичара политичких наука који су измаштали логичке фалације назване теоријама о Одговорности пружања заштите и хуманитарној интервенцији, чак и када то захтева кршење свих правила и принципа успостављених после Другог светског рата.

---

³⁵ Clinton, Hillary Rodham; Remarks; U.S. Secretary of State; at Government Building; Remarks With Kosovo Prime Minister Hashim Thaci and EU High Representative Catherine Ashton; Pristina, Kosovo; October 31, 2012.

³⁶ World Socialist Web Site, Barry Grey, 6 July 1999 - <https://www.wsws.org/en/articles/1999/07/kos-j06.html>

³⁷ Душко Додер, The Nation, 27. јули 2001. године - <https://www.thenation.com/article/kosovo-general-lament/>

Ипак, тек 2005. године, 6 година након напада на Србију, током 60-ог заседања Генералне скупштине УН, када су изгласани Исходи миленијумског самита, дошло је до прихватања одговорности да се одређена угрожена људска популација заштити од геноцида, ратних злочина, етничког чишћења и злочина против човечности (ст. 31 Исхода). Ипак, и тада су УН прописале да то може бити само колективна акција, по одобрењу Савета безбедности, и у складу са принципима и одредбама Повеље УН, као и да то може бити одобрено само после разматрања сваког случаја појединачно и у сарадњи са регионалним организацијама. Ипак, ни тада Одговорност пружања заштите није добила снагу међународног закона³⁸, а Хуманитарна интервенција није ни поменута, тако да акције НАТО-а против Југославије никако не могу бити оправдане овим *post factum* теоријама, а кршења права и чињења ратних и других злочина не могу бити опроштена јер по међународним принципима никада не застаревају!

Пљачка и отимачина

Иако су тада биле преслабе и немоћне да спрече агресију, Русија и Кина су, као сталне чланице Савета безбедности УН, успеле да обезбеде да Резолуција 1244 потврди суверенитет и територијални интегритет Савезне Републике Југославије на Косову и Метохији, користећи принципе међународног права, а нарочито Хелсиншки Финални акт, у Анексу 2 саме Резолуције („значајна аутономија за Косово УНУТАР Савезне Републике Југославије”), захтевајући да се успостави међународна цивилна власт Уједињених нација, под окупацијом од стране НАТО-а (који се преко ноћи од агресора преобратио у миротворца овом правно-политичком акробацијом УН), која ће бити присутна на Косову, а под којом ће становници Косова моћи да остваре значајну самоуправу.

Још 1907. године, чланом 42. хашких регулатива дефинисано је да се „територија сматра окупираном када се стави под ауторитет супарничких војних снага,” док је Члан 2. Четврте женевске конвенције (1949.) то проширио и на територију у којој није било „оружаног отпора” - а управо то се и десило након Кумановског споразума. Уз то, окупација се правно сматра постојећом чак и када је до ње дошло илегалним начином — управо како је то НАТО и починио.

Није само мандат УН, кроз Резолуцију 1244, оно што је основа за понашање током окупације територије Србије, већ су то и већ поменуте Хашке регулативе (чланови 42-56), као и 4. женевска конвенција (чланови 27-34 и 47-78).

Ове одредбе међународног права, између осталог, наглашавају да окупатор не задобија суверенитет над окупираном територијом, да је

---

³⁸ Иако је Амстердамски правни форум (Вол. 1, бр. 2), Амстердамског универзитета, 2009. године, у чланку Фернанда Тесона, утврдио да је „интервенција НАТО-а на Косову потврдила да је доктрина хуманитарне интервенције постала правни обичај.”

то само привремено стање и да сва права легалног власника и даље важе, да се морају поштовати закони легалног власника окупиране територије, да се не сме вршити трансфер популације окупатора на окупирану територију (а шиптарска популација, насељена из региона, као саучесник НАТО-а, спада управо у ту категорију), конфискација, уништење и одузимање имовине је забрањено, а културолошко благо мора бити поштовано.

Ипак, упркос свим тим конвенцијама, политичким напорима и правним решењима УН, изгледа да су једини стварни исходи НАТО окупације Косова и Метохије, и успостављања протектората УН на његовој територији, били америчка војна база Бондстил³⁹ (успостављена отимањем земљишта Србима), и цивилна администрација УН, која није поштовала међународно право, и која је започела нелегални процес приватизације на Косову и Метохији.

Један од бројних примера незаконитости је и случај особе која је једно време била директорка⁴⁰ Косовске агенције поверења, Марија Фучи (именована на ту дужност од УН). Она је у јесен 2003.⁴¹ донела пресуду да су све приватизације из доба Милошевића легалне и правоснажне, осим у случајевима где има конкретних доказа да то нису. Америка је одмах уложила дипломатске протесте на свим нивоима, и кроз све могуће канале, али је шеф УНМИК-овог четвртог стуба, Николаус Ламбсдорф⁴² подржао и потврдио пресуду Фучијеве, чиме је изазвао осамнаестомесечно замрзавање процеса приватизације - до марта 2005. - када је Специјални изасланик Генералног секретара Уједињених нација, Сорен Јасен-Петерсен, под притиском САД, отпустио Марију Фучи а отимачина српске имовине је настављена.

Свесни својих криминалних дела, а да би себе заштитили од могућих судских прогона у будућности, правна служба седишта УН у

---

³⁹ База је саграђена на земљишту које је делом у приватном власништву, а делом друштвена својина. Мирослав Лазански, на основу информација добијених током обиласка базе, а који му је организовао НАТО у лето 2013., каже да КФОР не плаћа ништа за коришћење земљишта у друштвеној својини. Годишње се плаћа, око 220 хиљада евра, за коришћење приватног земљишта на којем се налази база, тај новац добија око 140 правних власника. - Лазански, Мирослав; Бондстил, једина успешна фирма; Политика; Београд, 26. јул 2013. - <http://www.politika.rs/rubrike/Drustvo/Bondstil-jedina-uspesna-firma.sr.html>

⁴⁰ Иако је то "косовска" агенција, директорка је очигледно странкиња.

⁴¹ "УНМИК је, 7. октобра, објавио да је 'поништио трећи талас предлога [тендера] за приватизацију, који је био започет 10. септембра, јер постоји потреба за правним разјашњењима', али је речено да ће се процес наставити чим се та питања разреше." - Grubanovic, Sasha; Transition Online; Privatization Halted; Oct. 13, 2003 - <http://www.tol.org/client/article/10806-privatization-halted.html?print>

⁴² Као што се могло очекивати, то је изазвало бес међу американима на Косову и Метохији, као и међу локалним Албанцима, који су ове званичнике оптужили да раде за Србе. - Lamsdorff and Fucci promote Serb model of privatization; Economic Initiative from Kosovo; 01 03 2004 - http://www.eciks.org/english/lajme.php?action=total_news&main_id=25

Њујорку је донела неопозиву одлуку да само особље четвртог стуба (Европљани, који су кроз ту агенцију запослени у УН) добије имунитет, а службенике Косовске агенције поверења (Албанци) су оставили без имунитета од могућих парница, и они ће бити одговорни за било какве криминалне радње које је агенција починила.⁴³

Администрација косовског протектората УН, радећи на решавању секундарног проблема имунитета својих службеника, довела до кршења међународних конвенција, доводећи до прекида чак и најминималнијих производних активности друштвених предузећа, изазивајући скоро потпуну деиндустријализацију Косова и Метохије.⁴⁴

А, сетимо се, примарни, и правно исправан, мандат администрације УН је био да осигура економску обнову Косова и Метохије, до чега није дошло, иако је администрација прекршила мандат упустивши се у криминални процес приватизације⁴⁵, и прекршила и своја правила.

Процес обуставе производње је изазвао пропадање погона, што је оборило тржишну вредност друштвених предузећа, доводећи до пада њихових ионако ниских цена, доводећи до снажења уверења, и међу Албанцима и међу Србима, да „међународна заједница” то ради смишљено како би политички лидери и богаташи Запада могли за себе да обезбеде најповољније услове куповине имовине на КиМ.

Без обзира на сва та прилично аматерска и провидна кршења најосновнијих имовинских правила и правних принципа, 22. априла 2005. године, сам највиши цивилни званичник УН-а у протекторату преокренуо је радикално целу историју својинских и правних односа, доносећи законску регулативу⁴⁶ да се „јасна и коначна одлука о власнику” може донети и после продаје имовине. УНМИК је прекршио своју прву Регулативу — Регулатива бр. 1999/01, која је ступила на снагу 10. јуна 1999, одмах након ступања на снагу Резолуције 1244

⁴³ „УНМИК се нашао у необичној ситуацији, ухваћен између обавезе да оствари најбољи интерес територије којом управља, и интереса организоване међународне заједнице - а та два интереса могу да се чеоно сударе.” - Knoll, Bernhard; *From Benchmarking to Final Status? - Kosovo and The Problem of an International Administration's Open-Ended Mandate*; *European Journal of International Law*; Vol. 16, no. 4; 2005; pp. 654-655 - <http://ejil.oxfordjournals.org/content/16/4/637.short>

⁴⁴ Human Rights Center of the University of Prishtina report on privatization in Kosovo; HRCUP 2008 — <http://english.nupi.no/index.php/content/download/19831/144227/version/8/file/Knudsen+report-NUPI+Report.pdf>

⁴⁵ Добра студија принципа владавине права и успешне приватизације је *Приватизација и основне правне норме; Изазов приватизације: Стратешка, правна, и институционална анализа*; Гислан, Пјер; Светска банка; Вашингтон; 1997; стр. 33-45. [Guislain, Pierre; *Privatization and Basic Legal Norms; The Privatization Challenge: A Strategic, Legal, and Institutional Analysis*; The World Bank; Washington, D.C.; 1997; pp. 33-45.]

⁴⁶ УНМИК – Уредба бр. 2005/18, од 22. априла 2005, о продаји без тапије.

Савета безбедности Уједињених нација. То се може узети као доказ да је цео процес планиран унапред, чиме су Уједињене нације постале саучесник влада НАТО држава.

Одељак 6.2 УНМИК-ове Регулative бр. 1999/01 каже: „УНМИК ће управљати [некретнинама и другом својином на Косову] без угрожавања права било које особе или правног лица на својину, као и права да располаже и управља својом својином.” - што је администратор УН, Сорен Јесен-Петерсон, прекршио. Стога је Главни администратор Уједињених нација на Косову и Метохији, Сорен Јесен-Петерсен, 22. априла 2005. године, УНМИК-овом Регулativeм # 2005/18, просто и једноставно декретом извео фундаменталне измене самих правила УНМИК-а⁴⁷ и Закона о својинским односима⁴⁸.

Јесен-Петерсен је лично одговоран за покушај озакоњавања кривичног дела отимачине јер је агенцији за приватизацију [Агенцији поверења] дозволио да „јасну и коначну одлуку о томе ко је поседник имовине која се приватизује донесе тек после њене продаје.”

Једна од главних основа цивилизације је управо сигурност права на поседовање.⁴⁹ Јавне изјаве Јесен-Петерсена га компромитују и обезбеђују доказ за његово кривично гоњење у будућности: „[...] сада, са овом променом [...] не морамо да установимо ко је власник имовине пре него што продамо друштвено предузеће.”⁵⁰

---

⁴⁷ Ипак, УНМИК-ова Регулative бр. 2005/18.15, Део А, каже да „Агенција Поверења мора све да чини у интересу власника друштвених предузећа”, а то је обавеза (по тој регулативи) која не може бити испуњена ако се „јасна и коначна одлука о власништву [носи тек] након продаје имовине”, што је право које јој је дато новом регулативом.

⁴⁸ „Одељак 8. - Успостављање подружница предузећа: [...] подношење на увид обавезних докумената, Споразум оснивача и Оснивачка скупштина, које захтева Одељак 25 већ поменуте Регулative [Закон о пословним организацијама] неће бити неопходно, као што ће за подношења на увид, уместо Споразума оснивача, бити довољно поднети изјаву оснивача коју не мора оснивач да потпише већ ауторизовани представник Агенције [Поверења].” То је заправо значило да је представник Агенције Поверења (агенције за приватизацију) добио од УНМИК-а право и моћ да ефективно буде законски заступник друштвеног предузећа, што му даје право да га прода, без обзира на члан 25. Закона о пословним односима, који каже: „Промена регистрованог представника или седишта - 25.1 Ако предузеће жели, или је обавезно да промени особу која је до тада била његов правни заступник, мора да уручи Регистру нотификацију о томе, коју је потписало одговорно лице, и у којем се наводи (i) име пословне организације и њен регистарски број, и (ii) име новог регистрованог представника.”

⁴⁹ Да поново искористимо нашег првог доктора, грофа Саву Текелију, који каже: “[...] очигледно је да је корен свих зала природног стања и анархије било *присвајање* ствари, и из тог као из извора потекле су све несреће [...]”. А УН је овом одлуком вратио Косово и Метохију у то ”природно” стање! - Сава Текелија; Дисертација; ст. 57; Матица српска; Нови Сад; Србија; 2009.

⁵⁰ Kosovo: UNMIK Changes Rules for Privatization; ECIKS-Economic Initiative for Kosovo; Prishtinë Kosova; April 22, 2005; (accessed on Sept. 19, 2013) – http://www.eciks.org/english/lajme.php?action=total_news&main_id=178.

Културолошки геноцид

Без обзира на самовољу Америке и НАТО влада, Хашка конвенција из 1954. године, о заштити културних добара у случају оружаних сукоба и даље важи. Стога је понашање противно решењима те конвенције основа за покретање оптужница пред међународним и домаћим судовима како би се починиоци злочина казнили.

Очување мира, што је УН мандат НАТО-а на КиМ, је саставни део периода оружаних сукоба и НАТО је обавезан да штити културна добра Срба, и по Резолуцији 1244 Савета безбедности УН, а и по горе поменутој Хашкој конвенцији. Ипак, бројна су кршења мандата УН и обавеза Хашке конвенције, а један пример је и деловање дипломата САД на КиМ током окупације под мандатом УН.

Истовремено, Американци то наслеђе и званично предају у руке једној нацији-уљезу, која, док их присваја⁵¹, систематски их скрнави и уништава како их Срби не би користили.⁵²

Један од најмучнијих⁵³ од многих криминалних потеза шиптарских владара Косова (а у томе их помажу америчка влада⁵⁴, УНМИК⁵⁵ и неке

⁵¹ <http://www.zeriyt.com/orthodox-monasteries-in-kosova-are-albanian-heritage-87593.0.html>

⁵² Распето Косово - Уништене и оскрнављене српске православне цркве на Косову и Метохији — <http://www.rastko.rs/kosovo/crucified/>

⁵³ Његово преосвештенство, владика рашко-призренски, господин Артемије, је био неканонски рашчињен од стране званичника Српске Православне Цркве, под притиском „међународне заједнице”, и враћен у чин обичног монаха (са претњом да ће бити изопштен из Цркве ако буде правило нове проблеме), јер се противио рестаурацији цркви и манастира, које су Албанци порушили и оскрnavили, од стране тих истих Албанаца, и под надзором самопроглашене владе „независног” Косова. А цео процес је требало да надзире особа оптужена за ратне злочине против Срба, тадашњи председник албанске владе Косова. - Bishop Artemije: Kosovo Albanians want to take over Serb heritage; Kosovo Compromise; January 29, 2008 - <http://www.kosovocompromise.com/cms/item/topic/en.html?view=story&id=505&sectionId=1>

⁵⁴ Један очигледан покушај отимачине српске имовине, и културног наслеђа српског народа на Косову и Метохији је још један говор америчког амбасадора Дела: „[...] Дакле, овде, [...] крај цркве Св. Николе, и цркве Св. Стефана, крај вучитрнске тврђаве, археолошких ископина Улпијане, манастира Грачанице, ми желимо да радимо уз [албанску] владу, и са [албанским] лидерима Косова на пројекту који ће помоћи да се сачува, заштити и обнови **ваше богато, богато културно наслеђе.**” - Ambassador Christopher Dell Remarks at the Cultural Heritage Preservation Project in Prizren, November 17, 2011 - http://pristina.usembassy.gov/ambassadors_remarks_cultural_heritage_projects_prizren.html

⁵⁵ „[...] Европски савет (Дирекција за културу и културно и природно наслеђе) је успоставио *Хитни акциони план за културно наслеђе на Косову*, заједно са Европском комисијом, у тесној сарадњи са УНМИК-ом.” — <http://www.coe.int/t/DG4/CULTUREHERITAGE/COOPERATION/RIC/inc/eng/background.html>

међународне институције⁵⁶) је и покушај да убеди⁵⁷ свет да су правдавне православне цркве и манастири на Косову и у Метохији подигли Шиптари, и да су део албанског националног наслеђа⁵⁸, упркос томе што су у већини оних које још увек нису порушене јасно видљиве фреске Срба ктитора⁵⁹-у већини случајева са ћириличним натписима на старосрпском језику⁶⁰, документујући њихове титуле и имена, и са датумима градње⁶¹ по старом православном календару.

„Верујем да је ово Косово, које смо ми створили 1999. године, и које је независно од 2008, да је оно, на неки начин, прилика за вас да изградите нови идентитет, ново наслеђе, нову културу, у коју ће бити уткане све различите нити од којих се састоји историја и народи ове велике земље.” - речи су америчког амбасадора Кристофера Дела⁶² у Призрену, у Метохији, 17. новембра 2011, током пријема поводом Пројекта очувања културног наслеђа.

На окупираном Косову и Метохији, службеници федералне власти САД не само да Србима поништавају стваралачки чин и власништво над створеним, већ и могућност да убиру плодове како славе, тако и новчане зараде у вези са историјско-културолошким споменицима и

⁵⁶ „Министар иностраних послова Србије, Вук Јеремић, је раније ове недеље изјавио да су неки чланови УНЕСКО-вог Комитета за заштиту светског културног наслеђа покушали да преименују српско наслеђе у ‚ковоско‘ [...] На срећу, то се није десило, али оно што се било догодило је био прави дипломатски рат који се у Паризу водио током последњих 72 сата.” - Battle for Serbian heritage in Kosovo to continue; B92 News; July 1, 2011 - http://www.b92.net/eng/news/politics.php?yyyy=2011&mm=07&dd=01&nav_id=75212

⁵⁷ Неки познати западни интелектуалци су на сличан начин проституисали своју научну репутацију. Британац, Дејвид Никол [David Nicolle], на пример, је познат по томе што избегава да наведе српски допринос уметности и архитектури, тврдећи да су српске фреске византијске (на пример, у књизи *Мађарска и пад Источне Европе 1000-1568*, из 1988. године, ст. 34.). У време агресије његове државе на Србију, 1999. године, те византијске фреске је преобратио у „фреске албанским стилем”, у књизи *Никопољ 1396.-последњи крсташки рат*, на стр. 10.

⁵⁸ „Православни манастири на Косову су део албанског наслеђа” [Orthodox monasteries in Kosova are Albanian heritage]; Zëri yt - Media Sociale Shqiptare; 09/07/2011 - <http://www.zeriyt.com/orthodox-monasteries-in-kosova-are-albanian-heritage-t87593.0.html>

⁵⁹ и ктиторки (ктиториса, женски род, на грчком)

⁶⁰ Две године пре „рата”, чувени Метрополитан музеј у Њујорку, је потпуно изоставио Србију и Србе из изузетно посећене изложбе „Слава Византије”, а Њујорк Тајмс је тврдио да је Србија одбила да пошаље експонате, игноришући чињеницу да су САД санкцијама забраниле Србији учешће. Види: Поповић, др Љубица Д.; *О Слави Византије*; Reflections on the "Glory of Byzantium"; Serbian Studies; Vol. 11, # 2; 1997; ст. 29-51. - http://www.serbianstudies.org/publications/pdf/SS_Vol%2011_1997_No%202.pdf

⁶¹ Можемо само замислити како посматрају ово што се око њих дешава, размишљајући о речима пророка Јеремије: „*Наше наслеђе дадоше странцима, наше куће дошљацима.*”

⁶² http://pristina.usembassy.gov/ambassadors_remarks_cultural_heritage_projects_prizren.html

наслеђем тог народа, чија је достигнућа УНЕСКО ставио на списак светске баштине.

Мери Велш, Иркиња и међународна хуманитарка, доживела је велике невоље када је, на убеђивања Шиптара да су те цркве и манастири део њиховог наслеђа, узвратила питањем: „Ако је то истина, зашто их онда стално рушите?“⁶³

Неиспуњавање мисије заштите

Мауро дел Векио, бивши италијански генерал, изјавио је за италијански недељник *Панорама* да су током прве три недеље његовог мандата на његов „сто свако јутро стизали извештаји о пронађеним лешевима побијених Срба и Рома,“ али да је то била табу тема о којој му није било дозвољено да разговара са новинарима. „Убијање је настављено и након те три недеље али га је било мање. Они који нису побегли са Косова су живели под сталном претњом смрћу и силовања. Напуштене српске куће су биле порушене до темеља или спаљене. Албанци су нападали цркве и манастире. Њихов циљ је био да се избрише сваки траг присуства Срба на Косову.“

Три издања сведочанстава о неиспуњавању мисије УН од стране НАТО-а, *Распето Косово - Уништене и оскрнављене српске православне цркве на Косову и Метохији*, небориви су докази намерног неделовања с предумишљајем и кривице по командној одговорности како званичника УН на окупираном КиМ, тако и војника, официра и званичника НАТО-а.

Током дводневних погрома Срба, 17. и 18. марта 2004. године (чија 15. годишњица се поклапа са 20. годишњицом почетка НАТО злочина), 35 древних хришћанских цркви и манастира је разорено, спаљено, или озбиљно оштећено, 935 српских кућа, и 10 јавних зграда које су користили Срби (здравствене установе, школе, поште), је срушено, спаљено, или озбиљно оштећено, а 4.012 Срба је изгнано, тј. етнички очишћено, из 6 градова и 9 села.⁶⁴

Све то се одиграло пред самим очима НАТО трупа, за само два дана верског и националног беса и дивљања⁶⁵ усмереног на уништавање свега православног и српског на Косову и Метохији.

⁶³ Walsh, Mary; *An observer at a Crow's Court: A Personal Memoir of Kosovo, 1999-2009*; *Kosovo - The Score*; *The American Council for Kosovo & The Lord Byron Foundation for Balkan Studies*; Washington, D.C.-Chicago-Ottawa; 2009; p. 59.

⁶⁴ <http://www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=18178>

⁶⁵ ”Ја сам политичар. Не занимају ме имена, датуми или чињенице” [”I am a politician. I am not interested in names, dates or facts.”] - Хашим Тачи, тадашњи председник владе Косова, одговарајући на питање аутора ове књиге, након говора о демократији, толеранцији и суживоту на Косову, 17. марта 2004. године, у Америчком институту за мир, у Вашингтону, баш у тренутку када су његове примитивне, верски затуцане, убилачке, и рушитељске хорде започеле дводневне прогоне Срба пред трупама КФОР-а, које нису учиниле ништа да тај погром

Иако је званично посвећена заштити људских права и безбедности свих грађана Косова, косовска полиција, у којој доминирају Албанци, није учинила ништа да спречи погроме, или да помогне Србима, као што то нису учинили ни војници НАТО снага на терену, чија окупација српске покрајине је званично правдана управо наглашавањем њихове мисије да заштите ”све становнике Косова”. НАТО је, заправо, саучествовао у етничком чишћењу и изгону Срба, иако посредно, перманентно евакуишући угрожене Србе из области где су Албанци дивљали. НАТО официрима нико није наредио да заштите Србе и њихову имовину, и да елиминишу терористе који изазивају насиље и рушење.

Уз то, имамо и сведочења веома познатих америчких бораца за истину о окупацији Косова и Метохије, Џулије Горин и Џима Џатраса, која доказују саучесништво НАТО трупа у терорисању српске популације коју би заправо требало да штите, и у томе саучествују у геноциду албанске муслиманске мањине Србије над већинским становништвом те земље: ”[...] директор Америчког савета за Косово, Џим Џатрас, ми је рекао следеће о томе како се етничко чишћење спроводи на Косову: Када Албанци у неком селу посумњају да неки Србин поседује оружје, они баце запаљиву бомбу на његову кућу. Онда позову полицију или КФОР да дођу и истраже злочин. Углавном, КФОР дође и стави лисице на руке Срба који живе у тој кући док им претражује згариште не би ли нашао оружје. Ако нађе оружје, оно бива конфисковано а Срби буду ослобођени. Тако Албанци онда знају да је та породица разоружана, и да је тада безбедно да је нападну и униште до краја [...]”⁶⁶

Још једна праведна жена, која је ипак свој текст објавила под псеудонимом из страха од албанско-натовске освете, је оставила следеће сведочење: „Миомирови дневнички записи кажу да када је српска кућа нападнута или оштећена експлозијом, КФОР би дошао и претресао оштећену кућу. То је постала свакодневица [...] КФОР је стално притварао Србе из Црнице, након што би им претресао куће. Један амерички официр КФОР-а је признао једном Србину да КФОР долази после пријаве од стране суседа Албанаца из истог села, који оптужују Србе за кршење закона. 22. јула 1999, две ручне бомбе су бачене у двориште Милорада Симића. Једна је експодирала а другу је

спрече, због чега су и дошле на Косово... За више информација о овом случају можете погледати транскрипт (на енглеском) преслушања у америчком Конгесу, које је организовао аутор књиге, и на којем је сведочила супруга др Томановића, Верица - Missing persons in Southeast Europe, held on August 1, 2003, by the United States Commission on Security and Cooperation in Europe (Helsinki Commission) in the US Congress, in Washington, D.C. (pp. 4, 13, 14) - A joint session of the US Congress - http://csce.gov/index.cfm?FuseAction=UserGroups.Home&ContentRecord_id=259&ContentRecordType=N&ContentRecordType=N&UserGroup_id=91&Subaction=ByDate&CFID=37789320&CFTOKEN=50120323

⁶⁶ Горин, Џулија; Шест до осам КФОР-ових тенкова у Србиној башти; 23. октобар 2013; Republican Riot—Saying it, so you don't have to — <http://www.juliagorin.com/wordpress/?p=748>

уклонио КФОР. Убрзо након тога, КФОР је претресао куће двојице Срба, Светислава и Миливоја Спасића. КФОР им је оштетио имовину и приморао чланове њихових породица, укључујући и петоро деце, доби од три месеца до четири године, да чекају ван својих кућа од 2 до 4 ноћу, док је КФОР вршио претрес, тражећи оружје [...]”⁶⁷

Уз отимачину културних добара и имовине српског народа, преко 300 цивила, Срба, је било киднаповано. Већина њих је нестала заувек, док се у извештају једне комисије из Европске уније наводе⁶⁸ оптужбе и докази да су млади, здрави Срби били коришћени као извор органа⁶⁹, који су касније продавани на црној берзи⁷⁰, доносећи велики профит⁷¹.

Сами припадници западних окупационих снага на КиМ су сведочили да су Албанци спроводили „оркестриране и добро испланиране акције етничког чишћења” после доласка НАТО трупа како би, по мандату УН-а, обезбедили заштиту свог становништва покрајине. О томе је сведочио амерички адмирал Грегори Џонсон, који је био високи командант НАТО-а у доба окупације. Многи други припадници окупационих снага су, згрожени оним што су видели, сведочили о зверствима Албанаца над Србима, а да НАТО трупе нису ништа учиниле да то спрече. Не само да су Срби били (и још увек су!) прогоњени као дивље звери током лова, већ су Албанци успоставили веома профитабилан систем продаје сексуалних робља, дроге, наоружања и тренирања муслиманских терориста на КиМ, а све под окриљем НАТО-а.

⁶⁷ Хенри, Исолт; Дневник Миомира Савића; Скривање геноцида на Косову; Амерички Савет за Косово; Вашингтон; 2007; страница 15

⁶⁸ Има много ранијих извештаја и захтева за истрагом, као што је то Карла дел Понте описала у својој књизи *Лов*, наводећи: „Жртве, којима је извађен бубрег, су опет затворене у тамници, док се није јавила потреба за вађењем других органа, након чега су убијане.” [The Hague Tribunal faxes on war crimes evidence - "The Albanian Issue" Fax # 8586, to Patrick Lopez Terres, Chief of Investigations, Oct. 30, 2003] Постоји и УНМИК-ов документ у вези са вађењем органа Србима, који је својевремено био скривен, и није се ништа предузело поводом њега: UNMIK document # DOJ/DIR/2774/pec/03, Dec. 12, 2003.

⁶⁹ Marty, Dick; Report on Inhuman treatment of people and illicit trafficking in human organs in Kosovo*; Council of Europe; December 12, 2010 - <http://assembly.coe.int/asp/apfeaturesmanager/defaultartsiteview.asp?ID=964>

⁷⁰ Моше Харел, Израелац, пореклом из Турске, познат као *Фиксер* [The Fixer], је био лидер мреже трговаца људским (српским) органима. На крају се нашао на потерници Интерпола. Турски хирург, Јусуф Ерчин Шонмез [Yusuf Erçin Sönmez], је био још један од осумњичених. - Harman, Danna; Israeli involved in Kosovo organ trafficking case on run from Interpol; Ha'aretz Daily News; Dec. 20, 2010 - <http://www.haaretz.com/print-edition/news/israeli-involved-in-kosovo-organ-trafficking-case-on-run-from-interpol-1.331544>

⁷¹ Lewis, Paul; Kosovo PM is head of human organ and arms ring, Council of Europe reports; The Guardian; Dec. 14, 2010 — <http://www.theguardian.com/world/2010/dec/14/kosovo-prime-minister-like-mafia-boss>

Морални поредак и његова правила

Иако је било јасно још у доба НАТО агресије да лидери Запада не хају ни за какав морал, нити се труде да то безакоње макар имало скрију од очију јавности, требало је да прође неко време па да се сва беда њихових лажи и пренемагања докаже пред светом. То су починили како признавањем тзв. државе Косова, иако су своје потписе ставили на Резолуцију 1244, која гарантује да је КиМ део Србије, тако и вербалним нападима на Русију када је Крим гласао да се одвоји од Украјине, па онда, као независна држава, затражио од Русије да га прими у федерацију.

Дакле, доказујући да и државе могу да пате од биполарности, САД и Уједињено Краљевство, као стални чланови Савета безбедности УН, су гаранти правног важења и сигурности Резолуције СБ 1244 (чији су и коаутори!), која тврди да су Косово и Метохија територија Србије!

Сведоци смо чињенице да владајућу класу Запада не обуздава чак ни привид стида или застајање пред очигледним приказивањем апсурдности пред целим светом јер се управо они, који су дивљачки уништили Србију и починили најстрашније злочине, усуђују да јавно и бесрамно оптужују Русију за безакоње и насиље:

Министар иностраних послова Уједињеног Краљевства, Вилијам Хејг⁷², је 27. марта 2014. године дао, у светлу косовског проблема, веома комичну изјаву поводом уједињења Крима са Русијом, нагласивши да „Русија не може једноставно погазити међународно право”, и потсетивши цео свет на „основне принципе на којима су успостављене Уједињене нације: принцип територијалног интегритета и забране коришћења силе у међународним односима.”⁷³

Још један представник Европске уније, шведски министар иностраних послова, Карл Билдт (који је био и званични посредник током балканских конфликата, као и специјални изасланик Европске уније за бившу Југославију, а и специјални изасланик за Балкан генералног секретара УН), који је имао веома значајну улогу у кршењима међународног права током последњих неколико деценија, и који је вредно радио на објашњавању зашто правила међународног права не важе за Запад, оставио је без даха све здраворазумске и часне припаднике људског рода када је у Грчкој изјавио: „Треба да будемо

---

⁷² Press release: Foreign Secretary welcomes UN vote to support Crimea; March 27, 2014 - <https://www.gov.uk/government/news/foreign-secretary-welcomes-un-vote-to-support-crimea>

⁷³ А, 22. марта 2015. је то поновио Филип Хамонд, његов наследник на том положају, нагласивши: „Нелегална анексија Крима коју је извршила Русија представљала је флагрантно кршење међународног права. То је показало потпуно непоштовање суверенитета и територијалног интегритета Украјине, и ја то најоштрије осуђујем." Ипак, заборавио је да дода, када је рекао „да Русија мора да Крим врати Украјини", да Косово и Метохија морају бити враћени Србији! - <https://www.gov.uk/government/news/foreign-secretary-condemns-crimea-referendum-one-year-on>

веома чврсти у вези са међународним правом, и његовим правилима, која се морају поштовати”.⁷⁴

Да би цео свет знао колико је Европска унија доследна у вези са поштовањем међународног права, њен тадашњи шеф дипломатије, Кетрин баронкиња⁷⁵ Ештон, је изјавила да „украјинска влада има право да брани свој суверенитет”⁷⁶, веома спретно заборављајући чињеницу да је управо Европска унија инсистирала на „сарадњи Србије са судом у Хагу” као предусловом за европске интеграције, због чега је скоро цело српско државно руководство завршило у Трибуналу управо због одбране суверенитета своје државе!

И други међународни кловнови су се придружили овој лошој комедији забуне - америчка амбасадорка у Уједињеним нацијама, Саманта Пауер, је, на свом твитер налогу обзнанила да „државне границе нису само обичне сугестије”⁷⁷, а потпредседник САД, Џозеф Бајден, је у свом говору Атлантском савету инсистирао на „фундаменталном принципу да се границе у Европи не могу мењати силом”⁷⁸, док је директор њиховог убилачког циркуса, председник САД, Обама, покушао да развесели своју муклу и неверујућу публику у Бриселу, 26. марта 2014. године, безобзирно халуцинирајући да „[...] је Косово раскинуло са Србијом тек након референдума који није био организован ван оквира међународног права, већ уз брижну сарадњу са Уједињеним нацијама и суседима Косова”⁷⁹, иако никоме није забавно звучала ни његова изјава од 20. марта 2014. године: „Основни принципи којима се управљамо у међународним односима морају да буду поштовани и у 21. веку. У то је укључено поштовање суверенитета и територијалног интегритета - значи, да се схвати да неке државе не могу тек тако да прекрајају границе, или да доносе одлуке на рачун својих суседа само зато што су веће и моћније.”⁸⁰

⁷⁴ EU working with Russia, Ukraine to defuse crisis; AP News; April 5, 2014 - <http://townhall.com/news/politics-elections/2014/04/05/eu-foreign-ministers-meeting-in-athens-n1819206>

⁷⁵ Овде намерно користимо ову верзију њене „племићке” титуле, у складу са „српским” *боркињама* за свакаква права, које веома накарадно изводе нове облике речи како би изнашле нове облике за женски род речи. Ово је ауторов скроман допринос том лингвистичком покрету, с обзиром на накарадност саме баронкињине изјаве.

⁷⁶ Kiev has right to defend its sovereignty: EU; April 24, 2014 - <http://news.asiaone.com/news/world/kiev-has-right-defend-its-sovereignty-eu>

⁷⁷ <https://twitter.com/AmbassadorPower/status/449299481121783808>

⁷⁸ Biden: Russia Can't Alter Europe Borders by Force; Associated Press; April 30, 2014 - <http://abcnews.go.com/Politics/wireStory/biden-russia-alter-europe-borders-force-23533595>

⁷⁹ Exposed: Obama states Kosovo left Serbia only after referendum, but there was NO referendum at all; Russia TV; March 27, 2014 — <http://rt.com/news/obama-kosovo-russia-mistake-705/>

⁸⁰ Statement by the President on Ukraine; The White House; Office of the Press Secretary; March 20, 2014 — <http://www.whitehouse.gov/the-press-office/2014/03/20/statement-president-ukraine>

Запад је, да не изузме Азију из ове фарсе, тамо послао америчког секретара за одбрану, Чака Хејгела, који је, 6. априла 2014. године, током заједничке конференције за штампу, са јапанским колегом Ицуноријем Онодером, у Токију рекао: „морамо бити веома пажљиви и веома јасни, [...] не може се ићи по свету и прекрајати границе, и кршити територијални интегритет и суверенитет силом, притисцима и застрашивањем [...]”⁸¹

Косовски протекторат Уједињених нација је за неке земље, које гарантују његово постојање као таквог, истовремено и независна држава⁸², а уз то и покрајина Републике Србије⁸³, доказујући да одређени високи службеници Запада не обраћају нимало пажње ни на сопствене одлуке и законе, а камоли на међународно право.

Такво стање је трагичан доказ безобзирности тзв. „међународне заједнице” према чак и најмањој мери поштовања, макар претварања да постоје закони, поредак, демократија и разумност - све оно што је неопходно политичарима тих држава да у својим главним градовима одрже привид оправданости мешања у косовски проблем.

Ипак, можда су најупечатљивија ругања моралном поретку и његовим правилима почињена од стране САД и Уједињеног краљевства одабиром особа које су те државе одаслале на територију КиМ као званичнике међународних организација које су тамо биле задужене за мир и безбедност.

Једна особа је амерички дипломата Вилијам Вокер, начелник Верификационе мисије Организације за безбедност и кооперацију у Европи, а друга, генерал Уједињеног краљевства, племенити Мајкл Џексон, командант Косовских снага, НАТО војних јединица којима је посвећена мисија за успостављање безбедности у том протекторату Уједињених нација.

Вилијам Вокер је ушао у историју не само као особа која је произвела инцидент у Рачку, који је послужио као оправдање за НАТО бомбардовање Југославије и окупацију КиМ, већ и као особа која је у Средњој Америци каналисала око 6 милијарди долара коришћених за одреде смрти који су масакрирали цивиле у Хондурасу, држави у којој је Вокер био акредитован као амбасадор САД, и где је служио као

---

⁸¹ Chuck Hagel says US will send two ballistic missile destroyers to Japan; The Guardian; Sunday, April 6, 2014 — <http://www.theguardian.com/world/2014/apr/06/chuck-hagel-us-send-missile-destroyers-japan-north-korean-threat>

⁸² Као што је то, на пример, и Босна и Херцеговина.

⁸³ Устав Републике Србије, у Преамбули, каже: „Покрајина Косово и Метохија је интегрални део територије Србије.”; Резолуција 1244 (1999) каже: „Потврђујемо посвећеност свих држава чланица суверенитету и територијалном интегритету Савезне Републике Југославије, и осталих држава региона, као што стоји у Хелсиншком Финалном акту, и у Анексу 2.”

савезник најсуровијег трафиканта дрогама и оружјем, Роберта д'Обисона, најпознатијег по убиствима свештеника који су помагали хондурашкој сиротињи. Вокер је после тога обављао нечасне послове за САД као администратор Уједињених нација за Источну Славонију⁸⁴, а врхунац злочиначке каријере је остварио обезбедивши *raison d'être* НАТО-у баш на његов 50. рођендан, када више није било смисла за његово постојање, као и добијањем апсурдних шиптарских награда: почасног [sic!] држављанства Албаније 2008. године, а 2009, на годишњицу лажи о Рачку и изазивања окупације КиМ, Златне медаље слободарства [sic!] од тзв. власти Косова.

Још невероватније именовање се десило од стране власти Уједињеног Краљевства Велике Британије и Северне Ирске, када је за команданта снага које ће окупирати КиМ постављен генерал племенити Мајкл Џексон, који је у историју ушао као други по командној одговорности, и лично наредио отварање ватре у масакру у Северној Ирској, 30. јануара 1972. године, познатом као Крвава недеља, у којем је побијено 13 ненаоружаних Ираца, а исто толико тешко рањено. Господин Џексон је постао племенити Џексон тачно 20 година после масакрирања Ираца, када га је њено величанство краљица Елизабета произвела у витеза Британског царства 1992. године. Племенити Џексон је након тога послат да командује ИФОР-ом у Републици Српској Крајини, а после тога да освоји КиМ за НАТО. И у Хрватској, и у Крајини, као и касније на КиМ, Џексон је активно сарађивао са Агимом Чекуом, терористом хрватских ратних злочинаца који су масакрирали Србе цивиле у Крајини, као чланом још терористичкије и криминалистичкије тзв. У-Че-Ка. Своју окупаторску каријеру, племенити Џексон је наставио, у славу и величину њеног британског величанства, саучествовањем са снагама САД у окупацији Ирака, као командант Басре, септембра 2005. године. Ипак, племенити Џексон се „извинио” за Крваву недељу током једног интервјуа за Би-Би-Си, јуна 2010. године, оправши своје крваве руке на типичан западњачки начин - јавним извињењем, избегавши тако суђење за многобројне ратне и друге злочине почињене током своје каријере.

ЗЛОУПОТРЕБА МЕЂУНАРОДНИХ И ХУМАНИТАРНИХ ОРГАНИЗАЦИЈА

Нема доказа да је иједна западна међународна, или само из једне државе, владина или невладина, организација, а нарочито икоја од оних тзв. хуманитарних, избегла да буде злоупотребљена од стране НАТО-а

---

⁸⁴ Председник Клинтон је хтео да га после Хондураса, 1993. године, пошаље за амбасадора у Панаму, али је и држава Панама, као и католичка хијерархија Панаме, одбила да га прихвати као дипломату због умешаности у безбројне злочине током раније службе Америци.

и влада држава чланица ове злочиначке агресивне алијансе. Иако су се контролисани медији изузетно трудили да јавност не стекне такав утисак, и упркос невиђеној цензури свега објављеног на Западу од 1999. године, ипак је пред очи јавности доспело довољно доказа о у историји до тада недоживљеним манипулацијама целим међународним системом и тзв. слободним медијима. Најчешће су ти докази доспели у јавност само зато што су били део хвалисавих спегова о сопственом јунаштву и милосрђу писаца, али и као део некаквих накарадних исповести, којима је писац хтео да умири савест која му није давала мира због свесног саучествовања у једном од највећих злочина у историји. Навешћемо само неколико примера који показују морално срозаване свих тзв. западних вредности:

Потпуно отворени србомрзац, Аустралијанац словеначког порекла (као што то сам истиче), Крејг Јуришевић, који је по сопственој одлуци и признању припадао одредима терористичких банди познатим и као такозвана Ослободилачка војска Косова, а који је и виши предавач на Универзитету Аделаиде и члан Комитета за међународно хуманитарно право аустралијског Црвеног крста, у својој књизи хвалисања *Окрвављене руке - Хирург у рату* (2010.), у детаље описује како је манипулисао чињеницама о ситуацији у Албанији, и како је коначно отворено прешао на страну терориста, починивши ратне злочине и злочине против хуманости (одбијајући да помогне рањеним Србима), али и законе Аустралије, јер је ратовао за другу државу, и то у илегалним сукобима. Ипак, и он је морао да призна у својој књизи, која оцрњује Србе а велича Шиптаре, да иако су „Срби починили неописиве ужасе над косовским Албанцима”, они су то учинили „са мржњом у својим срцима јер су слични ужаси почињени над њима током векова. Све су Срби издржали, над њима је извршен геноцид и насилно су исељавани са Косова током 2. СР, под окупацијом сила Осовине.”⁸⁵

А извесни г. Роудс, који је радио на извештајима о стању на КиМ за Хелсиншку организацију за људска права, је њој послао закључке да је стање на КиМ било исто толико екстремно као у нацистичкој Немачкој пре Другог светског рата. „Албанци (на Косову и Метохији) већ годинама живе у условима сличним онима под којима су живели Јевреји пре Другог светског рата у деловима Европе под контролом нациста. Они су гетоизовани. Нису слободни већ су ван политичког система и одузете су им основне људске слободе. Живе у страху од мучења и смрти, у атмосфери терора.”⁸⁶ Господин Роудс никада није

⁸⁵ Jurisevic, Craig; *Blood on my Hands - A Surgeon at War*; Wild Dingo Press; Melbourne; 2010; Chapter 6-2/11.

⁸⁶ Rhodes, Aaron; *Executive Director of the International Helsinki Federation for Human Rights*, published in 1998, by The New York Times (International Herald Tribune) - Rhodes, Aaron; *Mediated Political Negotiation Is What Kosovo Needs*; The

разјаснио логичку загонетку гетоизације албанског становништва за које он сам тврди да је већинско! Невероватно је да је мањина успела да сатера већину у гета, а да се сама слободно рашири остатком територије.

А Филип Керни, Американац и један од судија одаслатих на КиМ, да ради у судском систему Уједињених нација после окупације, је у својој књизи *Под плавом заставом – моја мисија на Косову*⁸⁷ (2008.) детаљно описао манипулације правосудним системом, нарочито како би се исфабриковали свакојаки докази против Срба и државе Србије. Оно што је можда најстрашније је бесавесност писца када описује да је потпуно свестан свега шта се догађа, како бива манипулисан, и како ништа не чини против тога, а нарочито је потресна чињеница да пристаје да плаћа кирију албанском „газди” намештеног и удобног стана у којем се сместио иако је свестан да је стан власништво протеране српске породице. Амерички непристрасни судија Филип, пун поноса на вредности Запада које се уграђују у нову државу Косово, своју савест теши тиме што верује да тај Албанац новац од кирије кришом шаље свом бившем комшији, који је негде у избеглиштву у Србији, па тако он, Филип, доприноси лакшем животу тих јадних Срба који нису остали на мултикултурном и толерантном Косову.

Ни Међународни црвени крст се није показао бољим - током сведочења пред оба дома америчког Конгреса, 1. августа 2003. године, Српкиња Олгица Божанић (рођ. Костић) је изнела оптужбу да су Шиптари отели не само 14-орицу њене браће и мушких рођака, из села Оптеруше и околине, између 17. и 24. јула 1998. године, скоро годину дана пре почетка напада на Србију, него и преко 100 становника тих и околних села. Међународни црвени крст је 22. јула 1998. године издејствовао код тзв. Ослободилачке војске Косова ослобођење 35 жена и старијих мушкараца, али се није потрудио да ослободи млађе мушкарце, као и да није упутио никакву формалну тужбу или захтев за помоћ међународним организацијама присутним на КиМ, како би обезбедио спасавање преко 70 младих живота ненаоружаних цивила које је отела наоружана банда која је од америчке владе била проглашена за терористичку организацију. Касније су се износиле оптужбе од веома угледних личности Запада да су ти мушкарци коришћени као извор органа којима су шиптарске банде трговале, остварујући велики профит, али Хашки суд никада није подигао формалну оптужбу за те злочине, а тужитељка Суда, Карла дел Понте, је касније, у својој књизи *Лов – ја и ратни злочинци* (2008.) изнела оптужбе против НАТО-а да је у самом суду у Хагу запленио све прикупљене доказе о том случају.

New York Times; Opinion; March 18, 1998 - <http://www.nytimes.com/1998/03/18/opinion/18iht-edaaron.t.html>

⁸⁷ Kearney, Philip; *Under the Blue Flag - My Mission In Kosovo*; Phoenix Books, Inc., USA; 2008.

Кршење закона реалности и очигледности

Западни лидери су од почетка „рата” били свесни да озбиљно крше међународно право⁸⁸ и његове принципе⁸⁹, као и законе сопствених земаља. Нарочито су били свесни да у будућности могу бити оптужени за злочин против мира⁹⁰, тако да су се против тога покушали обезбедити избегавајући да званично објаве рат. Ни једна држава чије војне снаге су незаконито нападе Србију није објавила рат!

Џорџ Робертсон, у то време министар „одбране” Велике Британије⁹¹, је током парламентарног претреса о могућим британским жртвама „рата” против Југославије одговорио да му „[војни експерти

---

⁸⁸ Монтевидео Конвенција о правима и обавезама држава, потписана и од САД на Међународној конференцији америчких држава, у Монтевидеу, у Уругвају, 26. децембра 1933. године: „Члан 11: Стране уговорнице дефинитивно успостављају као правило понашања прецизну обавезу да не признају освајање територија, или икакве специјалне предности, до којих је дошло силом, без обзира да ли је то значило употребу оружја, претње кроз дипломатске представнике, или на неки други ефективно принудан начин. Територија државе је неповредива и не може бити окупирана војном силом, и не могу се над њом спроводити насилне мере од стране друге државе, директно или индиректно, из било ког разлога, чак ни привремено.” - <http://www.cfr.org/sovereignty/montevideo-convention-rights-duties-states/p15897>

⁸⁹ Резолуција број 2131 (20), Генералне скупштине УН: Декларација о недопустивости интервенције у унутрашње ствари држава и о заштити њихове независности и суверенитета: Генерална скупштина [...] свечано изјављује: 1. Ниједна држава нема право да интервенише, директно или индиректно, из било ког разлога, у унутрашње ствари било које државе. Сходно томе, оружана интервенција и сви други облици мешања или покушаја претње држави као фактору међународног права, или њеним политичким, економским и културним елементима, се осуђују. 2. Ниједна држава не може да користи или подстиче економске, политичке, или било које друге мере како би на нешто присилила неку другу државу, а ради остваривања подређености те државе у смислу умањивања њених суверених права, или да обезбеди себи предност у било ком облику. Такође, ниједна држава неће организовати, помагати, потстицати, финансирати, поткрепљивати, или толерисати субверзивне, терористичке и оружане активности усмерене на насилно свргавање власти у другој држави, и неће се мешати у грађанске сукобе друге државе. 3. Коришћење силе како би се неки народ лишио свог националног идентитета је кршење његовог неотуђивог права и принципа немешања. [...] 5. Свака држава има неотуђиво право да одабере свој политички, економски, друштвени и културни систем, без мешања, у било ком облику, од стране неке друге државе. — <http://www.un-documents.net/a20r2131.htm>

⁹⁰ Нирнбершка Завршна декларација из 1946. године каже: „Започети агресивни рат није само међународни злочин; то је највиши међународни злочин, који се од других злочина разликује само у томе што у себи садржи збир зала свих других злочина.” — <http://www.economist.com/node/14205505>

⁹¹ Британском секретару за одбрану, Робертсону, је, 24. августа 1999. године, тачно 5 месеци након што је наредио да се започне рат против Југославије и Србије, била додељена племићка титула, којом је постао барон Робертсон од Порт Хелена. Његово господство данас је носилац и 12 почасних доктората разних универзитета Запада. Надамо се да ниједан није добио као експерт за логику или међународно право!

који га саветују] с правом кажу да нема рата без жртава. Али ово није рат.” Председавајући претресног одбора га је тад питао: „С обзиром да сте нам разјаснили правни статус, ја претпостављам да нећете званично објавити рат.”

Робертсон: „Ово није рат.”

Председавајући: „А ако оборе британског пилота [...] шта он може по Женевској конвенцији [...] да захтева по међународном закону?”

Робертсон: „Потпуно заштиту по Женевској конвенцији. [...] Сви укључени у било какав конфликт су обавезни да поштују Женевску конвенцију. [...] Ово није рат. Ми нисмо објавили рат Србији. Ми не бомбардујемо Србију. Ми само наносимо штету војној способности да уништава цивиле у том делу света.”⁹²

Уз ових неколико примера морамо подсетити и на биполарност званичника Запада који су гарантори Резолуције 1244 Савета безбедности УН, а која потврђује да је Косово и Метохија територија Србије, док су истовремено признали албанско исламистичко Косово као посебну државу.

Недавни пример општинског већа малог српског града Трстеника, које је изгласало одлуку да се пре његовог заседања сви чланови већа подвргну психијатријском прегледу како би се потврдила њихова компетентност да се баве јавним пословима, би требало да се примени и на званичнике Запада, како би се овакви опасни примери биполарности убудуће избегли.

ЗЛОУПОТРЕБА МЕЂУНАРОДНОГ ПРАВНОГ СИСТЕМА

Једна од, по мир и правду у свету, најсудбоноснијих негативних одлука Уједињених нација је успостављање Хашког трибунала (МКТЈ). Он је незаконито успостављен, чиме се све пресуде чине неважећим и поништеним, и постају само још један сујетан покушај пројектовања и наметања решења силом, и потврђивања старог принципа да великима „закон лежи у топузу.”

Многи правници, иако то никада не би имали храбрости да јавно изразе због страха од одмазде западних политичких моћника, су са забринутостићу упућени у чињеницу да Савет безбедности Уједињених нација нема правну ингеренцију да *fiat*-ом створи огранак самог себе, чије задужење би било бављење судским питањима.

У време успостављања Трибунала, генерални секретар Уједињених нација, Бутрос Бутрос-Гали, је упозорио ту организацију да се управо спроводи кршење њених процедура јер не постоји светско законодавно тело које би имало ингеренције за стварање таквог суда.

---

⁹² Robertson, George Rt. Hon. MP; U.K. Select Committee on Defence; Minutes of Evidence; Examination of Witnesses (Questions 380-399); March 24, 1999 - <http://www.parliament.the-stationery-office.co.uk/pa/cm199899/cmselect/cmdfence/39/9032403.htm>

Текст саме Резолуције Савета безбедности УН, којом је успостављен Трибунал, показује да значење речи уграђених у њу није играло одлучујућу улогу у умовима њених писаца јер су Трибунал преобратили од „институције” у „меру”, тумачећи одредбу 7. одељка Повеље УН тако да она даје Савету безбедности право да спроводи мере у циљу одржања или поновног успостављања међународног мира и безбедности. А 1999, и то је згодно запостављено када је НАТО бомбардовао Југославију (Србију), јер пре НАТО агресије није ни било међународног сукоба, и он је започет управо кршењем мира од стране влада држава чланица тог савеза, и успостављањем стања неизмерне несигурности падом хиљада бомби на територију СРЈ.

Бутрос-Гали је у претходно наведеном говору навео и да би „овакав приступ изазвао једну повољну околност, а то је да би то било хитро, као и одмах спроводљиво,” чиме је политичку повољност претпоставио законитости и правилности поступка.

Ипак, и овако накарадно успостављен суд није поштовао своје сопствене принципе па је убрзо после његовог успостављања постало јасно да је заправо оруђе Запада против Срба. Нико то коришћење МКТЈ као политичке алатке Запада није тако јавно и са мање бриге за последице својих речи прокламовао од покојног америчког амбасадора Ричарда Холбрука током интервјуа Би-Би-Си-јевом радију 2003. године, у емисији „Да или Не Уједињеним нацијама?”: [МКТЈ је] „огромна вредна алатка.”

Још један потврдни глас је и изјава тужиоца МКТЈ-а, Карле дел Понте (Carla del Ponte), која је обзнанила свету да је Трибунал политичко оруђе Запада када је изјавила да „првенствено усредсређивање Тужиоца мора бити ислеђивање и судски прогон петорице лидера СР Југославије и Србије против којих су већ биле подигнуте оптужбе” (Stover, 2011, стране 36-37), али није ни једном речју указала да постоје планови да МКТЈ подигне оптужбе против западних лидера који су били одговорни за многобројне злочине почињене током незаконитог НАТО бомбардовања Србије 1999. године, а који су уз све то били одговорни за најгори од свих међународних злочина - Злочин против мира.

Током НАТО бомбардовања Југославије, и представник за штампу тог савеза, Џејми Шеа, је био веома јасан пред гледаоцима у мају 1999. године, на прес-конференцији, да је МКТЈ политичко оруђе САД и НАТО-а: „Као што то знате, без НАТО држава не би било Међународног суда правде, као што не би било ни МКТЈ-а, јер су НАТО државе предводнице оних које су успоставиле оба трибунала, оне које их финансирају, и који им дају свакодневну подршку за њихову делатност.”

Хашки судија Луиза Арбор је довела све ово закључком током заједничке прес-конференције са државном секретарком САД Медлен Олбрајт, у Вашингтону, 30. априла 1999. године, када је рекла: „Имамо дугорочне односе са [НАТО] информаторима. Управо радимо на

убрзавању таквих информација, као и на квалитету те врсте производа. [...] То је дијалог и партнерство које морамо да одржимо. [...] имамо partnere који поседују политичку вољу и оперативне способности да у дело спроведу хапшења на основу наших потерница чак и у непријатељским условима.”

О неправилностима рада Хашког суда може се сазнати у детаље на сајту Историјског пројекта Сребреница⁹³, па у недостатку простора овде нећемо улазити у готово бескрајан списак истих. Само ћемо показати пристрасност суда навођењем чињеница о његовим коначним пресудама: Званични подаци самог Суда, доступни на његовој интернет страници, у готово чаробњачкој вештини у изналажењу доказа како би осудили осумњичене Србе: 72-оје Срба је осуђено на 1138 година затвора, док су сви Хрвати, Албанци и муслимани из БиХ осуђени на укупно 361. годину. Укупно је било осуђено 20 Хрвата, 5 муслимана БиХ, и само један Албанац. Додатне сумње у способности и рад Суда долазе на основу чињенице да је већина сведока, који су можда могли да обезбеде доказе о кривици албанских лидера, или погинула у несрећама, извршила самоубиство, или једноставно нестала без трага, чиме је омогућено Хагу да прогласи невиност осумњичених, као и да им дозволи да се врате у своје заједнице, на своје високе положаје, на којима су задржали своје ново-добијене титуле „екселенција.” Наравно, ни један једини лидер или војно лице Запада није био оптужен од Хашког суда!

Важно је нагласити још једну злоупотребу међународног правног и политичког поретка - још једно искоришћавање Уједињених нација за прикривање злочина Запада и НАТО-а.

Војна агресија је формално окончана 9. јуна 1999. године, када је потписан Војно-технички споразум о примирју у Куманову између америчких и британских представника НАТО-а (а који су били исте особе које су се само мало касније преобратиле у представнике КФОР-а!) и представника владе ФРЈ и РС.⁹⁴

Споразум је дао дозволу за правно прихватљиво увођење страних војних снага безбедности и стране цивилне власти на територију

⁹³

<http://srebrenica-project.org/2019/02/25/%D0%BF%D1%80%D0%BE%D1%84-%D0%B2%D0%B8%D1%88%D0%B5%D1%81%D0%BB%D0%B0%D0%B2-%D1%81%D0%B8%D0%BC%D0%B8%D1%9B-%D1%81%D1%83%D0%B4-%D0%B7%D0%B0-%D0%B7%D0%BB%D0%BE%D1%87%D0%B8%D0%BD%D0%B5-%D1%83-%D1%98/>

⁹⁴ ”Војно-технички споразум, потписан у Куманову [...] садржао је неке кључне гаранције које је НАТО/КФОР дао Србији, али ни једна, осим престанка агресије, није испоштована од стране западне алијансе.” - Lt. General Stevanović: Kumanovo Agreement was Never Honored; Anglo-American Alliance Never Honored the Agreement they Signed; De-Construct.net; June 11, 2009 - <http://de-construct.net/?p=6439>

Косова и Метохије под окриљем Уједињених нација, и то на основу резолуције Савета безбедности УН.

Овде је потребно нагласити да су се Уједињене нације по први пут званично, формално и правно покренуле, и то само да легализују и легитимизују агресију и окупацију територије једне своје чланице, тек након што је НАТО завршио своју агресију и уништење отпора Србије, и то осигурао Кумановским споразумом!

Један дан након тога, на 4011. седници Савета безбедности УН, 10. јуна 1999. године, прихваћена је Резолуција СБ број 1244, коју је Савет безбедности оправдао навођењем члана 7. Повеље УН, чиме је СБ УН дозволио улазак међународних цивилних власти и војних снага безбедности на Косово и Метохију.

Чак и онима који би тешко поверовали да би САД и њихови вазали сирово злоупотребили своју моћ и вршили притисак на међународне организације и судске институције, данас је јасно да је то стална пракса тих сила. Није могло да дође до бољег временског „отварања карата” него што се то догодило баш уочи ове 20. годишњице НАТО напада на Југославију, 15. марта 2019. године, када је државни секретар САД, Мајк Помпео, у обраћању медијима у Стејт департменту, обезбедио додатне поткрепљујуће доказе за већ дугорочне оптужбе против САД за вршење притиска на Хашки суд, изјавивши, уз отворене претње санкцијама Међународном суду правде и његовим запосленима, да је званична политика САД увођење „визних рестрикција за све особе које су директно умешане у било какво ислеђивање америчких службеника од стране Међународног суда правде.”⁹⁵

Ипак, да не бисмо од службеника Међународног суда правде незаслужено направили мученике, морамо навести најновији пример⁹⁶ њиховог незаконоња и самовлашћа: одлуку суда да, упркос стављању вета од стране Кине и Русије, подигне оптужницу против председника Сирије Башара ал-Асада, иако Сирија, као ни САД, Русија и Кина, није држава која признаје јурисдикцију тог суда, а уз то је држава која се бранила не само од из иностранства политички подржаваних и наоружаваних побуњеника већ и од отворене и бруталне инвазије на своју суверену територију од стране САД и НАТО марионета. Баш као и Југославија 1999. године.

Задовољавање приватних породичних интереса злоупотребом јавног положаја

Већ су у овом тексту наведене чувене речи Хилари Клинтон о „ослобађању Косова” као „породичном пројекту” њене породице. Ипак, и поред таквих срцепарајућих изјава, док је била чувана од до

---

⁹⁵ Remarks to the press; Michael R. Pompeo, Secretary of State; Press Briefing Room; Washington, DC; March 15, 2019 - <https://www.state.gov/secretary/remarks/2019/03/290394.htm>

⁹⁶ lmth.410202elcitra/gro.teneriatlov.www

зуба наоружаних америчких трупа, које су заправо КиМ држале под окупацијом, преглед евиденције о свеопштем грабежу српске имовине даје јаснију слику о правим циљавима функционера НАТО држава - да су безобзирно и незаконито искористили војну силу својих земаља како би задовољили своје приватне финансијске интересе.

Чувени Џорџ (Њерђ) Сорос (Сорош), милијардер и финансијер, као и политичар, не престаје у својим махинацијама да присвоји⁹⁷ српске руднике Трепча, у чему му је конкурент његово краљевско височанство, војвода Мајкл од Кента, што је потврдио и директор Косовске агенције за приватизацију, Шкељзен Лука⁹⁸ (Shkelzen Luka). А Медлин Олбрајт, бивша државна секретарка САД, и главни заговорник Запада за напад на Југославију, је већ, за велики профит, препродала мобилну телефонију и интернет⁹⁹ на Косову и Метохији, које је иначе купила на намештеном конкурсу. Весли Кларк, врховни командант НАТО снага током „Медлениног рата” „тражи лиценцу да истражи косовске резерве угља које би користио за производњу синтетичког горива за аутомобиле и авионе.”

Због недостатка простора немогуће је навести све остале познате примере отимачине за српску имовину на КиМ од стране највиших функционера Запада који су своју грамзивост супротставили миру, здрављу народа на КиМ (без обзира на његову етничку припадност), и друштвеном благостању становника окупираних територија Србије.

Признања самих ратних злочинаца о спознаји кршења права и изазивању насиља

Подугачак је већ списак јавних признања злочинаца да су прекршили и правне и моралне законе нападима на Југославију 1999. године. Да, због недостатка одређеног простора, наведемо само неколико најзначајнијих:

Такозвани косовски рат из 1999. године, после којег је НАТО окупирао српску покрајину, је био проглашен илегалним управо од особе коју је часопис Тајм¹⁰⁰ убрзо након почетка рата прогласио најодговорнијом за његово отпочињање - бивша америчка министарка

⁹⁷ <http://emperors-clothes.com/articles/Johnstone/howitis.htm>

⁹⁸ www.economy.rs/vesti/18697/Kosovo--Vojvodina-izgradila--Princ-od-Kenta-dobija-na-poklon.html

⁹⁹ http://www.nytimes.com/2013/01/11/world/europe/ex-us-official-pulls-bid-for-kosovo-telecom-stake.html?_r=0

¹⁰⁰ „Косовски конфликт се често назива, и од стране њених љубитеља, и од стране противника, Медлинин рат. [...] она је била подршка председнику, саветнику за националну безбедност, Сендију Бергеру, секретару за одбрану, Билу Коену, и високим официрима. Али, више од свега, она је отелотворење визије спољне политике која је гурнула те мушкарце у тај рат. А она је и најодговорнија за одржавање савезника-и администрације-на чврстом курсу ка победи.” - Isaacson, Walter; Madeleine's War; Time; Sunday, May 9, 1999 - <http://content.time.com/time/magazine/article/0,9171,24446,00.html>

спољних послова, Медлин Олбрајт је 26. септембра 2014. јавно изјавила: „[...] то што смо урадили није било легално [...]”¹⁰¹

У марту 2014, Герхард Шредер, који је био канцелар Немачке у време када су НАТО државе бомбардовале Србију 1999, је на скупу у Хамбургу, организованом од стране недељника Дие Цајт, рекао: „Послали смо наше авионе тамо ... против Србије, и скупа са НАТО снагама смо бомбардовали суверену државу, а за то није постојала одлука Савета безбедности Уједињених нација [...]”¹⁰²

Чак је и сам НАТО, као институција, званично признао да је „операција Савезничка сила била изведена без ауторизације Савета безбедности” у документу *Руске оптужбе - списак чињеница*, од 13. априла 2014.¹⁰³

Још један директан доказ предумишљаја и јавног признања кривице за југословенску трагедију су и речи калифорнијског конгресмена, Тома Лантоша, тадашњег председавајућег Комитета за спољне односе Представничког дома САД: „Само да потсетимо муслиманске владе у свету да је ово још један пример да је влада САД предводник у стварању државе са муслиманском већином у самом срцу Европе. Ово треба да знају како одговорни лидери муслиманских земаља, као што је Индонезија, тако и цихадисти свих врста. Принципи Сједињених Држава су универзални, и у овом случају Сједињене Државе су стамене у стварању државе са муслиманском већином у самом срцу Европе.”¹⁰⁴

А речи Саманте Пауер, америчке амбасадорке при УН, 19. марта 2014. године су изазвале безброј циничних осмеха када је у Савету безбедности изјавила: „Лопов може украсти нечију имовину али му

¹⁰¹ Одговор Медлин Олбрајт на питање Стива Инскипа [Steve Inskeep], са Националног јавног радија, у вези са Косовским ратом из 1999. године, и улогом Уједињених нација у решењу међународних криза. — Albright: U.N. Needs To Show Its Relevance On Syrian Issue; National Public Radio; Sept. 26, 2013 - <http://www.npr.org/2013/09/26/226375391/albright-u-n-needs-to-show-its-relevance-on-syrian-issue>

¹⁰² „Међународно право је прекршено када је нападнута Србија”; ТАЊУГ; 10. март 2014. - http://www.b92.net/eng/news/comments.php?nav_id=89568

¹⁰³ Покушавајући да докаже да је повратак Крима Русији, у пролеће 2014, био нелегалан, НАТО је само доказао незаконитост својих акција у пролеће 1999. године. Цитирајући саветодавно мишљење Међународног суда правде, од 22. јула 2010, у вези са независношћу Косова, НАТО је нарочито истакао да је проглашење независности нелегално ако „је, или би било, у вези са нелегалним коришћењем силе.” НАТО је као „нелегалну употребу силе” навео „инвазију и окупацију”, што је управо било оно што је НАТО урадио на Косову. - http://www.nato.int/nato_static/assets/pdf/pdf_2014/20140411_140411-factsheet_russia_en.pdf & http://www.nato.int/cps/en/natolive/topics_109141.htm

¹⁰⁴ „The outlook for the Independence of Kosova”; Hearing before the Committee on Foreign Affairs; House of Representatives; 110th Congress, First Session; April 17, 2007; Serial No. 110-44; page 16. - <http://www.gpo.gov/fdsys/pkg/CHRG-110hhrg34713/pdf/CHRG-110hhrg34713.pdf>

крађа не обезбеђује правно власништво над њом,¹⁰⁵ чиме је ставила морални печат на будућу кривичну пресуду Сједињеним Америчким Државама и њиховим сателитима.

ЗАКЉУЧАК

Кажу да Медлин Олбрајт не може да спава и да стално пита адвокате да ли је ратни злочинац.

Значи, без обзира на све вештине мађионичара медија и правних служби, ипак је велики Имануел Кант био у праву када је, у Критици практичног ума, написао да човеков ум увек изнова и снажније испуњава морални закон у њему - САВЕСТ је тај закон, и никакве лажи је не могу умирити осим признања кривице, искреног покајања, и прихватања заслужене казне.

Ипак, док злочинци не досегну тај ниво храбрости и човечности, ми морамо не само њих већ и цео свет непрестано, бескомпромисно и неуморно да подсећамо на злочине, да именујемо злочинце, и да захтевамо њихово праведно кажњавање. И да памтимо жртве!

У свету постоје савесне државе и њихови службеници који то чине. Савет Руске федерације је 13. марта 2019. донео резолуцију¹⁰⁶ којом је осудио НАТО напад на Југославију 1999. године, и позвао законодавна тела других држава, као и УН и друге међународне организације да поводом 20. годишњице напада и они осуде „тај груби акт агресије против суверене европске државе, чиме је изазвана опасност за светски мир и безбедност.“ Савет је навео каснија кршења међународног права инвазијама на Ирак. Либију и Сирију, и упозорио да НАТО може напасти и Венецуелу, Кубу и Никарагву, а све то, као и до сада, без одобрења Савета безбедности УН. Осуђено је и масовно признање Косова као независне државе од НАТО чланица, чиме је „устостављен опасан преседан у међународним односима и компликовано решавање постојећих сукоба у које су укључене непризнате државе.“ Такође је подвучена дволичност и коришћење двоструких стандарда према нацијама које нису покорне САД и њиховим сателитима, непризнавањем Русима у Украјини и Молдавији истих оних права која су албанској мањини у Србији призната, као и нацијама које су прогласиле независност од Грузије.

Ипак, најважнији део Резолуције Савета руске федерације је потврђивање и наглашавање истих захтева изнетих марта 1999. године: да се НАТО акт против Југославије званично прогласи „актом агресије“ и да „они који су га изазвали буду изведени пред лице правде.“

¹⁰⁵ „US, Russian Envoys Exchange Threats at UN Security Council“; Voice of America; World News; March 19, 2014 - <http://www.voanews.com/content/us-russian-envoys-exchange-threats-at-un-security-council/1875090.html>

¹⁰⁶ <http://tass.com/world/1048450>

На крају, не смемо нипошто заборавити онај најгнуснији и најстрашнији злочин и грех — ВЕЛЕИЗДАЈУ!

Ништа од наведеног у овом тексту не би толико незалечиво болело да ниткови у нашим редовима нису опоганили и унизили сваки наш отпор злочинцима, сваку невину жртву, свако јунаштво наших војника, и сваку сузу и уздах бола због губитка живота, понижења рода, и животарења под окупацијом.

Стога би било неопростиво на крају не нагласити да су највеће злочине починили управо они који су добровољно и свесно постали народне слуге, и заклели се полагањем руке на Устав Србије (а један и на Мирослављево јеванђеље!) да ће га поштовати и бранити, и радити у интересу српске државе и народа.

Сви српски функционери који су прекршили Устав, саучествовали у злочинима са странцима, и починили велеиздају, морају бити кажњени првом приликом када некукавички родољуби и правдољуби добију поверење и подршку српског народа да дођу на власт.

Списак злочинаца већ имамо: треба само претражити платне спискове државне управе од пуча 2000. године до данас.

AGGRESSION AND CRIMES AGAINST SERBIA AND SERBS VIOLATIONS OF INTERNATIONAL LAW AND CRIMES AGAINST PEACE HAVEN'T STOPED EVEN 20 YEARS LATER NOT

Professor Višeslav Simić PhD

Abstract: Twenty years have passed off from the crucial upheaval of the modern international order and the establishment of the Age of unrest and anxiety in the World dated back to 24/3/1999. When The NATO countries (19) started a 78-days vacation aggression against Yougoslavia/Serbia, violating not only the Charter of the North Atlantic military alliance but also international law and the laws of the State Union. The riots and the destruction of international norms caused by the administration of the most powerful country, the official guarantor of the rule of law and global fears of the consequences of failing to meet even the most horiffic orders and disobeying a variable will of the rulers of these same powerful nations, even though they are the loudest in the glorification of the principles of good governance, cooperation between countries, and the search for a solution of disagreements peacefully through impartial international institutions.

Serbian nation and the country have entered the new millennium as a defeted bullies, giving a sign of recognition of at least the beginning of the 21st century, if not the entire millennium - that began openly and shamelessly period of time of lies, injustice, violence and dishonor, but the period of time of resistance and truth and justice.

Key words: *NATO aggression against Yugoslavia, Kosovo and Metohija, international law, a crime against peace, genocide against Serbs, unlawful spoliation of property, victims, justice*

ИЗВОРИ

1. Симић В. – Приватизација на КиМ под управом Уједињених нација; Пешић и синови; Београд, 2015.

2. Rosén, Frederik; *Collateral Damage: A Candid History of a Peculiar Form of Death*; 2016.
3. Додер Д., *The Nation*, 27. јули 2001 - <https://www.thenation.com/article/kosovo-general-lament/>
4. Гислан Пјер *Приватизација и основне правне норме; Изазов приватизације: Стратешка, правна, и институционална анализа;*; Светска банка; Вашингтон; 1997; Guislain, Pierre; *Privatization and Basic Legal Norms; The Privatization Challenge: A Strategic, Legal, and Institutional Analysis*; The World Bank; Washington, D.C.; 1997;
5. УНМИК – Уредба бр. 2005/18, од 22. априла 2005, о продаји имовине на Косову и Метохији без тапије.
6. Распето Косово - Уништене и оскрнављене српске православне цркве на Косову и Метохији — <http://www.rastko.rs/kosovo/crucified/>
7. „Православни манастири на Косову су део албанског наслеђа” [Orthodox monasteries in Kosova are Albanian heritage]; *Zëri yt - Media Sociale Shqiptare*; 09/07/2011 - <http://www.zeriyt.com/orthodox-monasteries-in-kosova-are-albanian-heritage-t87593.0.html>
8. Walsh, Mary; *An observer at a Crow's Court: A Personal Memoir of Kosovo, 1999-2009; Kosovo - The Score; The American Council for Kosovo & The Lord Byron Foundation for Balkan Studies*; Washington, D.C.-Chicago-Ottawa; 2009;
9. Rhodes, Aaron; Executive Director of the International Helsinki Federation for Human Rights, published in 1998, by *The New York Times (International Herald Tribune)*
10. Robertson, George Rt. Hon. MP; U.K. Select Committee on Defence; *Minutes of Evidence; Examination of Witnesses (Questions 380-399)*; March 24, 1999 - <http://www.parliament.the-stationery-office.co.uk/pa/cm199899/cmselect/cmdfence/39/9032403.htm>